

DÉ NYISZTOR ZOLTÁN .

A SZÉKTÁK MAGYARORSZÁGON .

SZÉNY ISTVÁN TÁRSULAT

Budapest . 1926 .

TARTALOMJEGYZÉK.

Előszó	Oldal 5
---------------	------------

I. A szektákról általában.

a) Keletkezésük	8
b) Jellemzésük	11
c) Számuk	16
d) Kortörténeti szempontból	18
e) Lélektani szempontból	22
f) Hasznuk — káruk	25

II. Egyes szekták.

a) <i>Methodisták</i>	31
1. Története	31
2. Tana	35
3. Cáfolata	42
b) <i>Nazerénusok</i>	44
1. Története	44
2. Tana	47
3. Cáfolata	50
c) <i>Üdv hadserege</i>	55
1. Története	55
2. Szervezete	59
3. Tana	60
4. Megítélése	65
d) <i>Millenisták</i>	67
1. Története	67
2. Tana	72
3. Cáfolata	78
e) <i>Mormonok</i>	79
1. Története	79
2. Tana	85
3. Cáfolata	89

ELŐSZÓ.

Egy csokorba szedve itt találja az olvasó a magyarországi vallási szektákat. Újakat s régieket egyaránt. Azokat, melyek már talajt fogtak, vetést látnak s azokat is, melyek még az eke-szarvát fogják s most hasítanak bele a magyar földbe.

Furcsa egy csokor: a színek, az illatok orgiája; naiv elgondolások, holdkóros eszmék dervistánca; mint rajzó szunyogsereg a nyári melegtől pálló Tiszaháton. S furcsa virágok: száraz száron kókkadt fejek; mint romlott ízlés csinált virágjai; nem az isteni erő friss fuvalma, hanem az emberi erőlködés, izzadság szaga csap ki belőlük.

Sokat panaszkodnak azon, hogy a nyugati kultúráramlatok milyen nehezen fogamzanak meg a magyar ugarban. Ezzel szemben azonban a vallási élet őrtállói nem kis szomorúsággal állapíthatják meg, hogy a vallási erjedéseknek, szektárius kalózkodásoknak termékeny talaja a magyar haza. Miért? Talán mert még mindig nagyon keleti a magyar? Álmodozásra, rajongásra, fanatizmusra kész? Vagy talán már nagyon is nyugati? Degenerált, hajlékony, ellenállásra képtelen? — A háború, a nyomor, a

OKOL
szenvedés, a munkanélküliség mindenesetre sokat tesz. Az elemi csapások, katasztrófák, lelki megrázkódtatások örök forrásai a vallási mozgalmaknak, lelki újjászületéseknek. Az is igaz, hogy az érdekesség, az újság ingere mindig vonzotta az embereket. Sőt — közfelfogás szerint — a dollár varázsa se áll utolsó helyen.

De mindegy, akármit is legyen, mi katolikusok előre védekezünk. Mielőtt a veszély naggyá nőne, fenyegetővé válna. S a védekezésnek legjobb módja, ha megelőzzük őket. Megelőzzük őket igazi, alapos felvilágosítással.

Ez a cél indítja útnak e kis könyvet. Feltárni a szekták történetét, tanait a maguk meztelenségében. Hiszem, hogy ez az őszinte feltárás egyúttal a legjobb cáfolat ellenük. — A szektákról szóló általános rész, továbbá az egyes szektákhoz fűzött cáfoló megjegyzés inkább csak a mű teljességéért való.

Budapesten, 1925 pünkösdjében.

Dr. Nyisztor Zoltán.

I.

A SZEKTÁKRÓL ÁLTALÁBAN.

A szekta szó latin eredetű s első jelentésében egy¹ levágott, lemetszett részt jelentett. Később megszorították e szó értelmét ²pártot vagy iskolát, nevezetesen vallási pártot vagy vallási iskolát jelentett. A kereszténység még különösebb értelmezést adott e szónak, amikor az Egyház testéből kiszakadó tévtanokra, illetőleg azok nyomán járó mozgalmakra foglalta le. A budizmus vagy az izlam tehát nem szekta, mert az anyaszentegyház testéhez semmi köze, de viszont minden eretnekség szekta, mert az Egyház fájáról tör le egy-egy ágat.

A XVI. században még szűkebbre vonták e szó értelmét. A protestantizmust ugyanis, főképp ⁴ azokban az országokban, melyekben polgárjogot, sőt állami támogatást nyert, különösen hol uralkodó vallássá lett, nem nevezték többet szektának, hanem nemzeti egyházaknak (Landeskirche) vagy egyszerűen egyházaknak. Így például Németországban a lutheránus és református vallást, nálunk Magyarországon még ezen kívül az unitáriust is. Szeretik ezeket tör-

ténelmi egyházaknak is nevezni s velük szemben minden más a szekta fogalma alá esik.

E szófejlődés értelmében tehát szektának kell neveznünk minden olyan vallási gyülekezetet, mely a történelmi egyházakon kívül áll, saját rendszerrel bír, de a keresztény kinyilatkoztatásban gyökeredzik.

Keletkezésük.

Nem 220
elcsúsz

Téves az a felfogás, mely a szektákat mind és mindig a protestantizmussal akarja összefüggésbe hozni. Nem! A szekták története oly régi, mint maga a katolikus anyaszentegyház. Mint hulló falevelek, lesorvadt szirmok, elhalt galyak jelzik úton-útfélen századokon át az Egyház útját. Mint valami szomorú kísérő-jelenség, szükséges rossz („oportet ut fiant“), lerázhatatlan mételey, örök emberi átok szüntelen vele vannak.

Szektákkal már az apostoloknak is volt dolguk. Szent Pál eleget hadakozik ellenük, főként a kolosszaiakhoz írt levelében. Az Apostolok cselekedeteiben (I. 23.) említett bűbájos Simont pedig a szentatyák szent Irén óta állandóan minden eretnekek ősapjának hívják. Különben Menander, Cerinthus eretnekek szintén az apostolok kortársai voltak.

Ha a szekták történelmén végigpillantunk, lehetetlen észre nem venni azt a kétségbeesett harcot, vergődést, melyet az emberi elme a ki-

nyilatkoztatott isteni igazság körül folytat. Az egyik oldalon adva volt a kinyilatkoztatás, melynek megőrzése, rendszerbe öntése, magyarázása, megértetése az apostolokra hárult. S a másik részről adva volt az emberi elme a maga korlátoltságával, de egyúttal az akkori világ mélyen ülő vallási és tudományos nézeteivel. Mi sem természetesebb tehát, minthogy a csak magában bízó emberi elme összekeverte a keresztény tanokat a maga zsidó vagy pogány nézeteivel. Ez a szekták igazi forrása.

De viszont az is igaz, hogy valóban kedvező^{bet. e. s. szob} atmoszférát a szekták számára a protestantizmus teremtett. S azóta is minden új szekta a protestantizmus talaján fakad ki. Ez volt az a nagy partszakadás, amit sohasem sikerült többé betönni, kijavítani. Az addig egy irányban folyó nyugati kereszténység kettészakadt s a kitörő ág: a protestantizmus új medert ásott magának. De úgy látszik, hogy saját bűne lesz átkává és végzetévé. Nem bír egységes maradni, nem bírja tömegét egy mederben leúsztatni, hanem mind kisebb és kisebb patakokra, erekre oszlik, melyek megtizedelik erejét s lassanként talán a felszívódáshoz, kiszáradáshoz vezetik.

A mai modern szektáknak a protestantizmusból való leszármaztatása nem tisztán időrendi, hanem elsősorban rokonsági kérdés. A protestantizmus a maga élet-halálharcában nemcsak külsőleg szerzett szabad vallásgyakorlatot, hanem kardinális tételeivel megteremtette a leg-

kedvezőbb talajt a szekták keletkezéséhez és ki-
fejlődéséhez.

A protestantizmus alaptétele ugyanis a Szent-
írás egyedülvalóságáról szól: Hogy mit higgyek,
hogyan higgyek, annak egyedüli forrása és nor-
mája a Szentírás. Ami benne van, isteni ige,
csalhatatlan igazság; ami nincs benne, hitvány,
hiú, emberi találmány.

De még rémesebb volt a második lépés, mely
a szubjektivizmus szeszélyes karjaiba dobta az
egész isteni kinyilatkoztatást. A protestantizmus
szerint ugyanis nincs csalhatatlan tanítói hiva-
tal, hanem minden egyes ember nemcsak olva-
sója, de egyúttal magyarázója, értelmezője,
szinte bírása a Szentírásnak.

S itt kezdődik a protestantizmus szörnyű
pusztítása az emberi lelkekben. S innen van az,
hogy a protestantizmust tesszük felelőssé a szek-
ták keletkezéséért. Mert ha egyszer csak a
Szentírás a hit forrása s minden ember szaba-
don értelmezheti a Szentírás szavait, mi sem
természetesebb, minthogy a Szentírásnak száz
és ezer magyarázata is akad az emberi elme kü-
lönbözősége miatt. Quot capita, tot sententiae —
ahány fej, annyi vélemény — mondja a régi la-
tin közmondás. Szinte az a csoda, hogy még
több protestáns szekta nincs, hisz a kapu tárva-
nyitva áll minden különbe emberi vélekedés szá-
mára. — De talán van is; ha nem is meghir-
detve, gyülekezetekbe tömörítve, de szunnyadva
a lelkek mélyén. Egy-egy protestáns kongressz-

szus megdöbbenő élesen világít rá az egy és
ugyanazon kérdés körül élő vélemény-különbö-
zőségekre; s talán nem is nagyon túlzott az, aki
azt állította, hogy minden tizedik protestáns
embernek más-más vallása van.

Véleményünket igazolja a hivatalos nemzet-
közi statisztika is, mely az újabbkori vallási
szektákat a protestantizmus gyűjtőneve alatt
foglalja össze.

Jellemzésük.

Ha tehát az újabbkori szektákat jellemezni
akarjuk, ezt az örök protestáns vonást kell ben-
nük elsősorban kiemelnünk. A vallási szubjektivi-
vizmus talaján állanak mindannyian; osztoznak
Luther és Kálvin bűnében, amennyiben elvetik
a csalhatatlan tanítói hivatalt, a Szentírást a hit
egyedüli forrásának proklamálják s minden em-
ber számára a Szentírás szabad értelmezésének
jogát követelik. Amiből persze logikus a követ-
keztetés, hogy a szekták megcáfolása vagy hatá-
sos leküzdése a protestantizmus részéről szinte
lehetetlen. Ugyanazok a hibák mind a két olda-
lon; ami az egyiknél erény, a másiknál nem lehet
bűn. Ami a protestantizmusnak lelke, magva,
ugyanaz volt a szektáknál is az életcsira.

De ez a protestáns rokonság nemcsak a ki-
indulópontnál van meg, hanem több-kevesebb
kivétellel a szekták tanításán is végighúzódik.
A hagyományok elvetése, a Szentírás megnyir-

bálása, a szentségek számának redukálása, az egyházi hierarchia megvetése, a purgatórium tagadása stb. mi más, ha nem közös protestáns vonás?

De másrésről amellet sem húnyhatunk szemet, hogy az újabbkori vallási szekták bizonyos E. közeledést mutatnak a katolikus anyaszentegyház felé. Mintha a protestantizmus jege olvadni kezdene; vannak már kardinális tételek, amelyekben a szekták áttörték a protestantizmus százados merevségét.

Vegyük például a vallási élet egyik legfontosabb részét, a megigazulás kérdését.

Pérfelhasználás Luther és Kálvin azt állították, hogy az eredeti bűn következtében az ember szabadakarata egészen tönkrement és magától már csak bűnre képes. Következésképpen a megigazulás sem lehet valami belső, lelki megtisztulás a megszentelő kegyelem által, hanem egy tisztára külső, névleges valami. Isten befödi, de el nem törli az ember bűneit; Krisztus megváltói cselekedete miatt nem tekint Isten többet bűneinkre, hanem Krisztus igazságát és megváltását betudja az embernek. Így a reformátorok.

KATH JELLEMZŐ A mai szekták gyakran eltérnek a protestáns felfogástól s bár dogmatikai felkészültségük sokkal gyengébb, semhog felfogásuknak nyílt és szabatos kifejezést adnának; tanításuk, életük, berendezkedésük arra enged következtetni, hogy a katolikus egyháznak megfelelően ők is az ember benső megigazulásában, lelki újjászüle-

tésében hisznek. Ezért beszélnek oly szívesen „megtérésről“, „felébredésről“; ezért oly gyakori náluk a bűnbánat felkeltése, Jézushoz, az üdvözítőhöz való menekülés; ezért helyeznek nagy súlyt a lelki életre, a megszentülésre s ezért tartanak gyülekezeteikben szigorú, sőt néha túlszigorú egyházi fegyelmet. Az Üdv Had-serege még térdeplőt is állít a kereszt tövébe s bűnbánó-padnak nevezi el. A bűnök nyilvános megsiratására s egyúttal a kereszt erejében való bizodalomra int.

Érdekes és jellemző tünet a szektáknál, amiben van határozottan valami őskeresztény vonás, a szigorú egyházi fegyelem. Névleges hívők nem igen vannak közöttük; egyházukkal eleven kontaktust tartanak fenn. Már a tagfelvételnél válogatással élnek; megrostálják a jelentkezőket. Nemesak hitet követelnek tagjaiktól, de erkölcsi kötelezettségeiket is számon kérik. Hanynyag vagy botrányt okozó tagjaikat pedig egyenesen kizárják a gyülekezet kebeléből. Főképp vallásos összejöveteleiket és istentiszteletüket veszik nagyon komolyan.

Az is katolikus vonás ezen szektáknál, hogy cselekedet. a protestantizmus merev, élettelen negációja helyett pozitív, személyes, cselekedetekben megnyilvánuló, egyéni életet hirdetnek és követelnek. Nyílt, szabatos tagadása a lutheri elvnek, hogy a hit egyedül üdvözít, még nincs meg náluk — talán ez is csak a teológiai képzettség hiányára vall — de egész berendezkedésük arra

mutat, hogy felfogásuk szerint a hit cselekedetek nélkül holt. Ezért intenzív, meleg élet lüktet a szekták gyülekezeteiben, ami még a kívülállót is bizonyos megilletődésre és elismerésre kényszeríti. Lehet, hogy még sok a fanatizmus és rajongás is ezekben a megnyilvánulásokban, ami mindenesetre beteges tünet, de jó szándékukban nincs okunk kételkedni. Nem írjuk alá azt a túlzást, mely szerint a szekták képviselik a dogmatizáló, vitázó kereszténységgel szemben a gyakorlati, krisztusi kereszténységet, de viszont elismerjük, hogy őszinte törekvésük a tökéletességre sok-sok keresztény számára megszegyenítő példa lehetne.

Rajongó eszmé
Az újabbkori szektáknál mint érdekes s egyúttal jellemző tünetet kell kiemelnünk azt a körülményt, hogy minden szekta valamely különös, rajongó eszmének köszöni létét. A legtöbbször kiemel a Szentírásból egy-egy idézetet s azt vagy túlozva, értékén felül túlbecsülve, vagy meg nem értve egy új vallás kiindulópontjává és sark tengelyévé teszi. A többi csak mint kész ruhát a protestantizmus áruházából akasztja rá.

Ezekből az új szektákból hiányzik az egyetemes áttekintés, a széles, mindent átfogó perspektíva. A kinyilatkoztatás nagy kincstárából csak egy-egy gondolat ragadja meg őket, a többi szinte észre sem veszik vagy hallgatással mellőzik. Egy-egy különös, mondhatni külön gondolat, mely a kinyilatkoztatás életbevágó nagy tényei mellett szinte alig érdemel figyel-

met, naggyá nő, szinte toronnyá magasztosul az ő szemükben s vallásos életüket is azon egy gondolat kiélésének szentelik. Így válnak apró kis kérdések a kereszténység választóvizeivé. Így a keresztelés módjának, Krisztus eljövételének, a vasárnap megszentelésének, az eskünek stb. kérdései.

Szűken markolják ezek a kinyilatkoztatást s Krisztus bámulatos, nagyszerű rendszere náluk egy-egy stereotip mondással zsugorodik össze. Nem érnek fel a Krisztus-alapította fellegvárig, hanem egy-egy kőbe, sánca, lórésbe kapaszkodnak bele. Nincs szemük az egész áttekintésére s egy-egy részletkérdés már gyászos útvesztővé válik számukra. Egy-egy sugarat fognak csak fel a kinyilatkoztatás napjából, de a déli verőfény sugárözöne ismeretlen előttük. — A régi szektáknak a maiakkal szemben egy kétségtelen előnyük és erényük van: nagy kérdések útvesztőin, isteni titkok jeges homályában tévedtek el; a mai szekták megbotlanak, elvérzenek egy-egy száraz ágon, egy-egy szalmaszálon.

Az is érdekes tünet, milyen gyenge oldala a mai szektáknak a theológia. Felépítik, összetakolják rendszereiket, de a bizonyítással azután nem sokat törődnek. Sőt a legtöbbször bizonyos idegenkedés, mondhatnám megvetés, gyűlölet mutatkozik a tudományok iránt. Alapítói nem sokat bizonyítgatnak, hanem bizonyos ihletességre, isteni sugalmazásra hivatkoznak. A legtöbbször a hit hirdetéséhez ma sem szükséges va-

Theologie

lami alaposabb előkészítés; gyülekezeteikben az áll fel s az beszél, aki érzi, hogy a Szentlélek megszállta.

Számuk.

A szekták számát pontosan megadni szinte lehetetlen. A kereszténység alapításától a protestantizmus kitöréséig számuk mintegy százra tehető. De tiszavirág-éltűek voltak, ma már hírmondó is alig akad közülük.

A protestantizmus által megnyitott új éra természetesen még több szektát termelt ki. Hozzávetőlegesen 500—600 szektát számolnak azóta. Megnevezésük, felsorolásuk lehetetlen feladat. Vannak szekták, melyeknek nevét — hogy egy régi mondással éljünk — csak az Isten tudja. Természetesen ezek sem maradtak fenn mind. A legtöbb, mint angolkóros gyermek, a korai halál csiráját hordja magában már megszületésükor. Alig van nép, mely vallásalapítót ne „ajándékozott“ volna a világnak. Mi magyarok — hál' Istennek — csak az unitárius Dávid Ferencsel, meg az erdélyi szombatosokkal „dicsekedhetünk“.

A protestantizmuson kívül nagy lendületet adott a szektárius életnek Amerika. Az Egyesült-Államok megalakulásakor az alkotmány magában foglalta azt is, hogy minden nő és férfi egyéni meggyőződése és hite szerint tisztelheti az Istent. „A kongresszus nem gátolhat meg egy

vallásfelekezetet sem vallása szabad gyakorlásában.“

Az ily értelmű teljes vallási szabadságnak tudható be, hogy az Egyesült-Államokban sokkal több vallásfelekezet van, mint a világ bármely más országában, sőt hogy ez az ország vált a szektárius tombolásnak valóságos gyakorlóterévé.

Épen ezért, ha a ma is élő szekták számát akarjuk megállapítani, az amerikai vallásstatisztikát kell alapul vennünk.

Az 1923. évi statisztika szerint az Egyesült-Államokban több mint 200 különféle vallásfelekezet van. Természetesen ezek közül sok, olyan kis árnyalattal tér el a másiktól, hogy legalább 158-at közülük 24 egyházba lehet csoportosítani. Így például a lutheránusok 18, a baptisták 14, a methodisták 15 ágra oszlanak. Ilymódon lehet mondani, hogy Amerikában 50 különféle fővallásfelekezet van, amiben persze a nemkeresztény felekezetek is bentvannak.

A következő öt vallásfelekezetnek van egynél több millió tagja: baptista 7 millió, methodista 3 millió, presbiteriánus 2½ millió, Piscipes of Christ 1¼ millió, végül episzkopális 1 millió.

Félmilliónál több tagja van a kongregationalistáknak (800.000) és a mormonoknak (600.000).

Magyarországon hét szekta talált talajra. A baptistákról és adventistákról külön füzetben tárgyaltunk. Jelen esetben a methodisták, naza-

rénusok, Üdv Hadserege, millennisták és mononok kerülnek vizsgálat alá.

Kortörténeti szempontból.

Egyik legérdekesebb vizsgálódási felület mindenestre annak a kikutatása, vajjon a szekták és koruk között milyen összefüggés állapítható meg. A hangsúly nem azon van, vajjon az emberi eszme termékenyíti-e meg a kort vagy a kor-e melegágya a hódító eszméknek, hanem hogy a kettő között milyen kölcsönhatás van.

A régi szekták — s ez védelmükre legyen mondva — több vagy kevesebb kivétellel erős, szinte szerves összefüggésben állottak korukkal. Nem hirtelen támadtak furcsa, exotikus, értetlen virágként, hanem ott éltek a kor méhében, ott nyöszörögtek a kor vajudásaiban; tartalmilag, formailag elő voltak készítve.

A helyszűke nem enged bővebb elmefuttatást, vessünk hát egy pár hirtelen, kalandozó reflektorfényt a legősibb szekták dzsungeljébe.

A kereszténység fellépése idején két nagy vallási rendszert talál s a térítés következtében ezzel a két vallással s azok kultúrájával kerül összeköttetésbe. Tudniillik a zsidó s a pogány vallással. A történelem ugyan kimutatja, hogy mindkettő túl volt már fénykorán, sőt a hanyatlás, az elsorvadás legszomorúbb stádiumában volt; eleven, életadó forrásaik rég kiszáradtak s vergődésük, halálvívódásuk egyenest a megvál-

lás előkészítése volt; de azért eszméik mélyen bent ültek az emberek lelkében, évezredek hagyománya szentelte meg és szentesítette őket. Természetes vagy legalább is emberileg érthető, ha az ősegyház első szektái a zsidó vagy pogány vallással való összekeveredésből erednek. Így keletkezik a judaizmus és a gnosticizmus, majd a kald-babiloni és budhista keveredésből a manicheizmus.

Mikor a kereszténység az első, csodás térítés lázán túlesik, elkezdődik a belső elmélyülés. A kinyilatkoztatás pusztá tanai nem elégtik ki az embereket, összefüggéseket, magyarázatokat, következtetéseket keresnek. Értelmessé, logikussá akarják tenni a hitet, hogy a legkritikusabb lelket is kielégíthessék. A dogmák eme tudományos fejtegetésénél azonban lépten-nyomon megbicsaklik, kisiklik az emberi elme s megszületnek a dogmatikus eretnekségek. Szinte kétségbeejtő elnézni az emberi elme kínos vergődését a kinyilatkoztatás isteni titkaival. A Szentháromságnak, Krisztus istenemberségének stb. kérdése egész áradatát a szektáknak indítja el.

Az őskeresztények példás buzgósága érthető volt. Az első lelkesedés lángja lobogott bennük. Tanítómestereik apostolok, szentek voltak s a vértanuk vére termékeny mag volt. A küzdelem megacélozta erejüket s még azt is szabad feltételeznünk, hogy a Szentlélek kegyelme erősebben és kiadósabban működött. Az első nagy győzel-

mek, a világ meghódítása után azonban beállott a nyugalom tespedése. A buzgóság ellanyhult, a fegyelem meglazult, a jólét polypkarjai befuták a lelkeket s az erkölcsi élet színvonala sülyedni kezdett. A jámbor, a nemes lelkeket mindig bántotta ez a tudat; a mult fénye mint varázsálom, csodaország járt vissza lelkükben. Azt hitték, hogy az őskeresztény állapot visszaállítása szent kötelesség s mivel a szó, a példa nem látszott elég hatásosnak, azt hitték, hogy ez az állapot csak a parancsok megszigorításával, sőt új parancsok felállításával érhető el. Így álltak elő a morális eretnekségek, mint a montanizmus, novatianizmus.

A középkor különös, bizarr világa kitermeli végre a szociális eretnekségeket, melyeknek szülőökát társadalmi bajokban, főként a középkor társadalmi egyenlőtlenségében kell keresnünk. Közös vonásuk, hogy erősen kikeltek az egyházi és világi felsőbbbség és az egyházi vagy ellen. A jobbágyság nyomora, a súlyos adóterhek alatt roskadozó polgárság jajkiáltása volt ez. A helyzet elkeseredést szült a nagyok és gazdagok ellen és mert közéjük tartoztak az egyházfők is, ellenük is s rajtuk keresztül maga a hierarchia ellen is. Így jön létre a valdiak és albiak stb. szektája.

Amily lojálisan elismertük, hogy a régi szektáknak koruk tudományos és erkölcsi mozgalmaival szoros kapcsolata, belső összefüggése van, époly őszintén kell megvallanunk, hogy ez

a vonás az újabbkori szektáknál teljesen hiányzik. A kor lelke, tudományos vagy erkölcsi vívódásainak szelleme teljesen hiányzik belőlük. Mintha nem is ebben a korban fakadtak volna s nem is ennek a kornak szólnának.

S ha van bennük egyáltalán érték s javító, nemesbítő elem, úgy az egy régi, szinte örök vonás: a régi jó állapotok, az őskeresztényi élet visszasírása.

Máskülönben idegen tőlük a kor lelke. Furesa, tarka, csinált virágok. Vagy a tudatlanság, vagy az álmodozás termékei. Mintha az eszmék nem tombolnának, nem viharzanának manapság is. Mintha a kor tudományos, társadalmi és szociális bajai nem nyujtanának semmi tápot — ha már egyszer lenni kell — új szekták kialakulásához.

A hit és hitelenség mai élet-halálharcában szinte komikusan festenek piciny részletkérdésekkel, alig észrevehető árnyalati különbözőségekkel. Mintha kitalálók, megépítők nem is a mai kor emberei volnának, vagy legalább is befalazott szobában, világtól, élettől elvonatkozva álmodoznának, tervelnék ki egész hiirendszerüket. Nem az életből fakadtak, tehát nem is az életnek valók!

Talán az Üdv Hadserege az egyedüli, melyen végigdübörög a mai kor lelke. A mai kor, mely vérző-sebes a szociális bajoktól, de azok megoldásához eljutni nem tud. A mai kor, mely szomjúhozza a vallást, szereti Krisztust, a sze-

gények, elesettek vigaszát, de pozitív hittel töltekezni már nem tud.

A többi? Idegenül, esetlenül hat. Álmodozók, rajongók gyülekezete, melynek az élethez semmi köze. A lelkeket megzavarhatják, megingathatják, de még kortörténelmileg sem jelentenek értéket.

A protestantizmus, az újkor nagy kovásza, rég kitombolta magát. Alapvető, gyökeres elvekből indulva ki, eljutott már a maga logikája szerint az utolsó következtetésekig. A Szentírásból, mint egyedüli forrásból indulva ki, rég kidobta már a vallás hajójából mindazt, amit benne halálos biztonsággal, letagadhatatlan erővel kimondva nem látott. Mit akarnak hát még az új szekták?

A methodisták egyek az anglikánokkal s csak a kölesönös féltékenység tereli őket más-más utakra. A nazarénusok a baptisták rokonai s csak az eskü és fegyverviselés kérdése választotta el őket. A millenisták tulajdonképpen adventisták bővített kiadásban s a mormonok is csak az értetlenségnek s fanatizmusnak köszönik létüket.

A pénz hatalma vagy a fanatizmus ereje tartja őket ideig-óráig; de össze kell omlaniok, mert még csak kortörténeti szükségességük és megokoltságuk sincsen.

Lélektani szempontból.

De szinte még érdekesebb a szekták kutatása lélektani szempontból. Mert ha nem a kor lelke termelte ki, mi indította el mégis az új vallás-

alapításokat? Mi volt az a lélektani rúgó vagy kényszer, mely a vallásalapítókat hajtotta?

Azt hisszük, nem tévedünk, ha a két legfőbb motívumot az ábrándozásban s az apostoli egyház visszaállításának óhajában jelöljük meg.

A vallásos lélek ugyanis, ha nincs elég értelmi alapja s akarati fegyelmesség, ábrándozásra hajlamos. Fantáziája felcsigázódik s lidérclátásokat gyújt. Az álom, az ábránd felkapja hátára s ködös útvesztők labirintusába röpíti. S minél többet álmodozik, annál jobban elszakad a reális élettől. Már csak álmainak, fellegvárainak él. S lassankint hinni kezd bennök; valónak, igaznak tartja azokat. Először félti, védi, majd hirdeti, prédikálja. Így termelődnek ki a babonák, a hiszékenységek, az álomlátások, csodavárások, csodalátások; de egyúttal ez az alapja túlnyomórészt a szektáknak is.

Elmult idők visszasírása közös emberi vonás. Minden kor a megelőzőt jobbnak tartja s keserűen emlegeti a régi jó erkölcsöket. Különösen áll ez az eset a jámbor keresztényekre. Mikor az Egyház történelmét olvassák, különösen a legendák s rajongó leírások fényfelhőjén át, megremeg a lelkük a gyönyörűségtől és sóhajtván sírják vissza a múltat, az ősegyházat, amikor szentségtől, heroizmustól csillogott a keresztény tábor.

Ez a jámbor és természetes óhaj azután többféleképp nyilvánul meg. Az egyiket magába szállásra, erkölcsi tökéletességre vezeti, a másikat szerzetbe húzza. Kitermeli a szent reformá-

torokat, mint amilyen szent Bernát, assisi szent Ferenc, szent Terézia vagy Hofbauer szent Kelemen voltak, vagy akár a keményen korholó, haragtól villámló prédikátorokat, mint amilyen egy Savanarola volt. De — sajnos — kitermeli egyúttal a szektákat is, melyek nem a Krisztus-adta eszközökkel, a szóval, a példával, a kegyelemmel, hanem új tanok hirdetésével akarnak reformálni.

Azt se lehet letagadnunk, hogy a szekták elburjánzásában nagy szerepe van a Szentírásnak is. Mióta a protestantizmus a biblia szabad értelmezésének tanát felállította, maga a biblia válik lélektanilag a szekták egyik alapjává. Valóban amily jó, annyira rossz is. Amily áldása, olyan átka is az emberiségnek. Megindult a vélekedések végtelen lánc, felszakadt a szubjektívizmus zsilipje s azóta vége-hossza nincs a szekták keletkezésének.

Istenem! milyen bölcs is az Egyház, amikor nem adja akárkinek a kezébe a bibliát. S mit rombolt a protestantizmus, amikor válogatás nélkül szórta az emberek közé!

A kisebb okokat már csak futólag említjük s nagyrészt emberi gyöngeségekből fakadnak. Néha a kellő tudás vagy logika hiánya okoz zavart, máskor a hiúság tüskéje veri be a választó éket. Néha a dac, megátalkodottság terem kárhozatos gyümölcsöket, máskor a pusztá, buta véletlen is rombolni vagy építeni kezd.

Hasznuk — kárunk.

Hogy van-e haszna a szektáknak? Akármilyen különösnek tetszik, mégis igennel kell felelnünk. Küzdünk, harcolunk ellenük, sajnáljuk, hogy vannak, szeretnők, ha nem volnának, de azért megteszik a maguk szolgálatát a gondviselő Isten tervei szerint.

Hogy milyen ez a szolgálat? Feleletül sok mindenre kell rámutatnunk.

Annyi bizonyos, hogy Isten célirányosan rendezte be a teremtett világot. Az ő örök terveiben mindennek megvan a maga helye és rendeltetése. Ahogy a megváltást is csak egy nagyszerű, évezredek előkészítés után valósította meg, úgy az sem lehetetlen, hogy az „egy akol és egy pásztor“ eszméjét, tehát az emberiség végkifejletének a tényét is csak hosszas, szétágazó vallási küzdelem és erjedés árán akarja megvalósítva látni.

Sőt még azt se tartjuk lehetetlennek; hogy Isten a szektákat az Egyház megtisztításában, a világ megjavításában is felhasználja eszköznek. A szekták keletkezése és terjedése ugyanis mindig megdöbbenti és védekezésre kényszeríti az Egyházat; az ellankadt buzgóság fellendül, apostoli lelkületű férfiak támadnak s az újjászületésnek nagyszerű reformjai szoktak megszületni. Vegyük csak például a reformáció által okozott nagy hitszakadást. Fájdalmas volt, borzalmas volt, következményeinek terhe alatt ros-

kadozik ma is a világ, de a trienti zsinatnak kor-
szakos eredményeit s az azok nyomán járó lelki
újjászületést nemde az kényszerítette ki?

Hiába! A szekták nem Istentől valók; nem
utólagos foltozásai az Istennek a megváltás nagy
munkáján; belső tartalmuknál, a kinyilatkozta-
tással való szembekerülésük folytán sohasem
játszhatták — mint egyesek hinni szeretnék —
a bibliai só és kovász szerepét a kereszténység
történelmében. Hanem emberi találmányok,
gyöngöseség- vagy rosszindulatszülte kisiklások,
meghamisításai az isteni kinyilatkoztatásnak. De
azért ennek ellenére is meglehet a helyük és az
isteni előrelátás folytán örök rendeltetésük az
isteni Gondviselés terveiben.

Épen ezért nagyon élesen kell elhatárolnunk
a szektákban az objektív és szubjektív elemet.
Vagyis: tárgyilag véve a dolgot, tanaik, gyüle-
kezeteik helytelenek; egyénileg azonban a szek-
ták tagjai, ha eltévelyedésükben nem bűnösök,
lehetnek jó keresztények, akiket Isten kegyel-
melkel is kitüntet. Nem szabad tehát vallásos
megnyilvánulásaikat egyszerűen csalásnak vagy
legjobb esetben önámításnak bélyegezni; de vi-
szont azt a következtetést se szabad ebből vonni,
hogy ime Isten maga tör lándzsát tanaik igaz-
sága mellett. Durva kicsinyesen állítják be Isten
személyét azok, akik azt hiszik, hogy Istennek
saját egyházán kívül másfelé kegyelmet juttatni
nem szabad. Mi tudjuk, hogy Krisztus csak egy
igaz anyaszentegyházat alapított, de azt is tud-

juk, hogy Isten az ártatlanul tévelygő lelkeknek
adott mindig kegyelmet s minden bizonnal
adni fog ezután is.

Azonban az emberiség szempontjából sem tel-
jesen haszontalan a szekták élete.

Először is felkavarja a hullámokat, mozgásba
hozza az emberi szíveket. Végigviharzik az
anyagiasságba merült emberiségen s a vallás
kérdéseit újra meg újra a világ érdeklődésének
homlokterébe állítja be.

Másodszor meg nagyban hozzájárul az egy-²
házi tudományok kifejlődéséhez. A szekták által
feldobott kérdések alaposabb vizsgálat alá ke-
rülnek, több oldalról pro és contra megvilági-
tást nyernek, a dogmák szabatos megfogalmazá-
sához, az egész katolikus hitrendszer teljes ki-
kristályosodásához vezetnek. Sohse ártott ebből
a szempontból az anyaszentegyháznak. Mindig
gazdagabb, védettebb, kiépítettebb lett. Ép a
szekták folytonos, meg-megújuló támadásai kö-
vetkeztében lett a szellemi fegyverek félelmes,
kimeríthetetlen arzenáljává.

De a felsorolt haszon mellett sokkal óriásibb ^{Kár}
a kár, amit a szekták okoznak úgy Isten, mint
az ember, mint a társadalom szempontjából.

Isten azt akarta s szent Fiát, Jézus Krisztust
azért küldte a világba, hogy az embereket a he-
lyes istenismeretre és imádatra vezesse. Így lett
Jézus Krisztus az út, igazság és az élet. Alapítá-
sában, az anyaszentegyházban pedig örök fáklya
az emberiség számára. Istennek ezt az egyete-

mes, nagy üdvözítő célját veszélyeztetik a szekták, amikor Krisztus örök tanainak más és más értelmezést adnak. S bizony vakmerőség volna föltételezni, hogy egymásnak ellenmondó cselekvések és dolgok, minők a különféle vallások, egyformán kedvesek legyenek Isten előtt. De még rútabb hálátlanság volna Jézus Krisztussal szemben úgy tüntetni fel az ő túláradó szeretetének nagy tényeit, mint például a megtestesülést, a megváltást s az Egyházban való jelenlétét, mint közömbös, jelentéktelen dolgokat.

De a szekták rombolásának igazi mértéke csak akkor domborodik ki, ha magát az emberiséget vesszük szemügyre. Az ember, az egyén sinyli meg a legkeservesebben ezt a nagy vallási szétszakadást.

Ott áll ugyanis a szegény ember előtt a kinyilatkoztatás nagy ténye. Olvassa a Szentírásból, hogy Krisztus az emberi nem egyedüli Üdvözítője, aki egyházat alapított s abba az egy egyházba tette le az üdvözülés minden eszközét.

De most mit csináljon ebben a mai tomboló viharban? Mikor kétszáznál több vallás tetszeleg magának Krisztus igaz egyháza képében. Mit csináljon, mikor kétszáz kéz integet felé s kétszáz vallás marakodik Krisztus egynek hagyott örökségén? Valóban szédületes, kétségbeesésbe hajtó látvány!

Bár mindig tanítottuk, hogy a katolikus egyház „az egyedül üdvözítő anyaszentegyház”, sohasem mondtuk azonban, hogy az Egyhá-

zon kívülállók ne üdvözüljenek. Aki nem önhibájából van az Egyházon kívül, vagyis akinek nem volt semmiképen sem módja megismerni Krisztus igaz Egyházát, emellett azonban híven megtartja a felismert vallási igazságokat és parancsokat s kész elfogadni Isten összes tanításait, az igenis üdvözülhet, mert valójában hozzátartozik az Egyház lelkéhez. Ez igaz; de gondoljuk meg, mennyi feltétellel, kikötéssel, vívódással, tusakodással, bizonytalansággal s magárahagyatottsággal jár ez! A szentségekből fakadó kegyelemtenger, a gyónás, áldozás, utolsókenet kegyelmei nem állanak rendelkezésükre s ha Isten ad is nekik kegyelmet, mégis szinte mindent a maguk törékeny erejével kell kiküzdeniök.

Mennyivel könnyebb, egyszerűbb s biztosabb annak a helyzete, aki megbúvik az Egyház védőszárnya alatt s a szentségekből ömlő kegyelemtenger partjánál ül egy egész életen át.

De a társadalom is, mint ilyen, megkapta a szektáktól a maga súlyos, gyógyíthatatlan sebeit. Két végletbe hajtja, illetőleg a két véglet között dobálja ide-oda.

Az egyik a türelmetlenség, a fanatizmus, mely eszközökben nem válogatós. Csak a maga célját űzi s másokra nem akar tekintettel lenni. Gúnyol, gyanúsít, lázít, hamisít, farizeuskodik, ha célja úgy kívánja. Jogait kiverekszi, de a kötelességről nem akar tudomást venni. Féltekenykedik, irigykedik, vádol, rágalmaz, gyűlölködik s gyökerestül dulja fel a társadalom békéjét.

A másik véglet pedig a vallási közömbösség. Mikor a sok vallási zavar megtermi azt a gyászos, eléggé meg nem bélyegezhető felfogást, melynek értelmében mindegy, akármilyen vallásban él valaki, csak becsületes ember legyen.

A gyakorlat pedig, ami a vallási közömbösség nyomán jár, még szomorúbb. Kihűl az emberek szíve, lelohad, elernyed a buzgósága. Félnék kiélni vallásukat s egypár közömbös, semmitmondó szokással elégednek meg. A vallást csak a szájukon hordják, de szívükben már csak parazsa se ég.

S ettől a közömbösségtől már csak egy lépés a hitetlenség.

II. EGYES SZEKTÁK.

Methodisták.

1. Története.

A XVIII. század elején szomorú hanyatlás állott be az anglikán államegyházban. Hitközöny, hitetlenség s gonosz erkölcs uralkodott hívők és papság között egyaránt.

Ezen általános romlás közepette két jámbor ifjú látogatta az oxfordi kollégiumot: Wesley (ejtsd: Ueszle) János (szül. 1703., megh. 1791.) és testvére, Wesley Károly (szül. 1707., megh. 1788.). Buzgó vallásosságuk arra ösztönözte őket, hogy egy jámbor együletet alapítsanak, mely bibliaolvasás, közös imagyakorlatok s a szegények istápolása által a tökéletesedést tűzte célul. Ez az egyület 1729-ben létre is jött s néhány barátjuk csatlakozott hozzá. Kötelességeiket komolyan vették. Szigorú napirendet tartottak, hetenként úrvacsoráztak, szerdán és pénteken az őskeresztények mintájára böjtöltek. Tanulótársaik, akiknek szemet szúrt a társaság kínos pontossága, néha túlhajtott szigorúsága, az együletet eleinte „szent klub“-nak, később pedig

élcélődvé methodistáknak (mivel működésüket bizonyos methodus = rendszer szerint teljesítették) nevezték el. Később hozzájuk csatlakozott egy szintén igen buzgó ifjú: Whitefield (ejtsd: Uaitfld) György, aki a methodista mozgalomnak egyik éltető lelke s egyúttal elragadó szónoka lett.

Tanulmányaik befejezése után a Wesley-testvérek prédikátorokká avattatván fel, mint az anglikán egyház lelkészei Amerikába küldettek. Midőn 1735-ben rendeltetési helyük felé utaztak, a hajón herrnhuterekkel (egy szász szekta) ismerkedtek meg, akiknek beszéde és jámborsága nagy hatással volt rájuk.

A Wesley-testvérek amerikai tartózkodása csak rövid ideig tartott. Károly egy félév után már csalódva visszatért Angliába; János működésének pedig egy különös botrány vetett véget. A kormányzó leányát, akinek komolyan udvarolt s akit csak a vének határozatára nem vett feleségül s aki nemsokára máshoz ment férjhez, visszautasította egy alkalommal az úrvacsorától. Az eset kínos feltűnést keltett s Jánosnak titkon menekülnie kellett.

1738-ban már újra Londonban vannak a Wesley-fivérek s élénk összeköttetést tartanak fenn a herrnhuterek szektájával. Gyönyörűséggel hallgatják Böhler prédikációit, aki beszél a hívő lélek lesujtó, „megőrlő“ érzelmeiről, melyet nyomon követ a „kegyelem áttörése“, mely azután a „felébredés“, a „megtérés“, a megigazulás biz-

lonságát adja az embernek. Meg is látogatják őket egy németországi út kapcsán saját fészükben, Herrnhutban, de kiábrándulva térnek onnan vissza.

Londonba visszatérve lángoló buzgalommal kezdik meg a térítés munkáját. Whitefield most már végleg hozzájuk csatlakozik s híres „éberesztlő“ beszédeivel a methodizmus úttörője lesz. Kifogyhatatlanok a prédikálásban. Napjában négyszer-ötször is beszélnek. Az emberek seregestül tódulnak hozzájuk s volt eset rá, hogy Whitefield 50 ezer ember előtt beszélt.

A megtérések azonban furcsa és szokatlan módon nyilvánulnak meg. A prédikációkat vagy a prédikáció utáni esőndet sóhajlás, nyögés, sírás, csuklás, ordítás, görcsös rángatózás, ájulás kísérte. A megtérteknek ezen különös viselkedését a nép csodának, a józan ítéelő visszataszító-nak találta. Ez is az oka annak, bár talán a féltékenység is közrejátszott, hogy az anglikán lelkészek kitiltották templomaikból a methodista prédikátorokat.

Bár Wesley Jánosnak nem volt szándékában az anglikán egyházból kilépni, a kölcsönös ellenségeskedésnek hamarosan ide kellett vezetnie. A teljes szakítás azonban csak 1784-ben következett be, amikor is Wesley, jóllehet nem volt püspök, papokat alkalmazott és szentelt.

A methodizmus gyorsan terjedt, de hamarosan pártokra is szakadt. Már Wesley és Whitefield is összekülönböznek mélyreható hittani

21a-let
kérdésben. Whitefield ugyanis magáévá tette Kalvin tanítását a predestinációról teljes egészében, Wesley pedig híve maradt az általános kegyelem tanának mindhalálig. Sőt a predestinációt nevezte „a legborzalmasabb tannak, mely valaha emberi agyban megfogamzott“.

Ez a hitbéli különbség azonban nem gátolta őket abban, hogy a nagy térítői munkát közös erővel tovább folytassák. Innen is látszik, hogy inkább mélyérzésű emberek, mint nagy gondolkodók voltak. Nem a vallás tana, mibenléte, hanem inkább annak ereje volt nekik a fontosabb.

Hihetetlenül nagy és önfeláldozó munkát fejtettek ki, mely előtt a másfelfogásúnak is hódolattal kell meghajolnia. Whitefield például 18 ezer prédikációt tartott életében. Wesley János pedig ötven évet töltött el mint vándorprédikátor és 40 ezer beszédet tartott. Jószándékukban és őszinteségükben nincs okunk kételkedni. Szinte kedvünk volna aláírni Wesley János egyik életrajzírójának vallomását, hogy Wesley más körülmények között „talán egy szent rendalapító vagy református pápa lett volna“.

Haláluk után a methodista áramlat végleg elszakadt az anglikán egyháztól, de egyúttal végleg szét is esett. Pártokra töredezett s jelenleg is mintegy tizenöt árnyalata van.

Ma mintegy 30 millió methodista él, melynek háromnegyedrésze Amerikára esik.

Magyarországon a püspöki methodista egyház

működik s a következő helyeken tart állandó istentiszteleteket: Budapest, Kispeszt, Cinkota, Téglás, Nyiregyháza, Nagyálló, Ibrány, Miskolc, Arnót, Hejőcsaba, Dombóvár, Kaposzkecső, Kaposvár, Döbrököz, Györköny, Nagyszékely, Borjád. Számuk 2—3000-re tehető.

Tanaik.

A methodista mozgalom történetéből s főként Wesley életéből nyilvánvaló, hogy a methodista vallásban nem sok új momentumot találhatunk. Wesley nem akart új vallást alapítani s csak a körülmények kényszerítették rája. Nem az észnek, hanem a szívnek volt az embere, aki egész életét az erkölcsi világrend felé állította be. Igaz, hogy az erkölcsi világrendnek is komoly észbeli, illetőleg megdönthetetlen hitbéli alapjának kell lennie, de ezzel Wesley keveset látszott törődni. Nem vallásalapítónak, hanem erkölcsi reformátornak képzelte magát. Előbb csak az anglikán egyház, később már az egész világ erkölcsi megreformálása lebegett szemei előtt. „Én az egész világot egyházi kerületemnek tekintem“ — szokta volt mondogatni. Hogy mozgalmából mégis vallás lett, nem rajta, hanem a körülményeken mulott.

Wesley az anglikán vallásban nevelkedett, annak volt lelkésze, később pedig a herrnhuterek szektájával került élénk és tartós összeköttetésbe. Könnyen érthető tehát, hogy lelkében e

két vallás elemei szövődtek egybe s teszik ki a methodista vallás egész tartalmát.

De ha mégis a methodista vallás jellegzetes, szembeszökő vonásait akarjuk kiemelni, azt a következőkben tehetjük:

Wesley János s nyomán a methodista egyház különös hangsúlyt ad a megtérés eszméjének s azt követő biztonságérzetnek az üdvösség felől.

A herrnhuterektől tanulta ezt Wesley s saját bevallása szerint önmagán tapasztalta. Naplójában 1738 május 24-ikét így írja le:

„Ezen nap estéjén kénytelen-kelletlen egy társaságba mentem. Valaki a társaságból felolvasta Luther előszavát a római levélhez. Úgy negyedtíz tájban, mikor épen arról a változásról volt szó, melyet Isten a Krisztusban való hit által a lélekben kivált, különös módon felgyulni éreztem szívemet. Éreztem, hogy én Krisztusra s egyedül Krisztusra helyeztem minden bizalmamat a megváltást illetőleg. Valami különös biztonság fogott el, hogy Ő épen az én bűneimet vette el s engem a bűn és halál törvényétől megszabadított. Buzgón kezdtem imádkozni azokért, akik engem megvetettek vagy üldöztek. Aztán pedig nyíltan megvallottam a jelenlevőknek, hogy mi ment véghez szívemben“. Ez Wesley megtérésének vagy felébredésének története.

Egy félév mulva ugyan már panaszkodott Wesley, hogy ez az érzés nincs meg benne többet. De ahelyett, hogy levonta volna ebből a következtetést, miszerint az érzés megbízhatatlan

tanu vallási dolgokban, mozgalma éltető lelkének tette meg.

Miben áll hát a megtérés eszméje, az üdvösség biztonságának érzése?

Az üdvösség biztonsága a Szentlélekistennek a tanúsága s minden hívőnek megígért drága zálog. Nincs szentségekhez kötve, hanem maga a Szentlélek közvetlenül nyilvánítja ki nekünk. „A Szentlélekisten maga a tanu s amit tanusít, az, hogy mi Isten fiai vagyunk.“ De nem egy az újjászületéssel, hanem csak következik reá.

A megtérés tehát nem az észnek, a belátásnak, hanem a szívnek, az érzelemnek a dolga. Lefolyása nem abban áll, hogy az ember különböző tárgyi megfontolásokból kifolyólag, Isten kegyelmétől támogatva megbánja bűneit s erős fogadást tesz, hanem a Szentlélek erejéből kigyúl a szíve; hirtelen, hivatlan, akarva-nem akarva, a szívet hatalmas, megörlő, megsemmisítő érzelmek járnak át, aztán áttör a kegyelem, mint pergőtűz a fedett, zárt fronton s a lelket elönti a biztonság érzete. Érti, hogy meg van mentve, hogy örök üdvössége felől most már biztos lehet s szíve tele van mennyei örömmel.

Wesley szerint ennek a megtérésnek megvan a maga rendes külső megnyilvánulásai is (sírás, sóhajtás, görcsös rángatózás stb.) és minden ember pontosan megérzi megtérésének percét, pillanatát.

Ezzel a herrnhuterektől kölcsönzött megtérési tanúval ki is merül a methodisták specificuma s

máskülönben egész tanrendszerük, berendezkedésük, ceremóniájuk az anglikán vallás szerint igazodik.

Hanem minden hitvitánál többre tartja a methodizmus az erkölcsi világrendet, minden dogmatikai különbségnél nagyobb súlyt helyez az erkölcsi parancsokra. Ami különben alapítójuk lelkületénél fogva természetes is. Wesley ugyanis nem a világ bölcse, hanem annak erkölcsi reformátóra akart lenni.

Újat természetesen e téren nem mondhat.

Krisztus erkölcsi világrendje ott tündökölt az evangélium örök lapjain. A hatást tehát egypár erős aláfestésben kellett keresnie.

Methodista iratokban különösen sok szó esik a tökéletes szeretetről s a keresztény tökéletességről. Áradozva emlegetik s „a methodizmus hatalmas, nagy eszméjének“ nevezik el.

De amely sok szó esik róla, époly különleges és változatos a formulázása is. Egyesek azt hiszik, hogy a tökéletes szeretet s vele a keresztény tökéletesség is a Szentlélekisten szabad ajándéka, ami a megtéréshez hasonlóan hirtelenül jön létre az ember lelkében. Wesley is valószínűleg ezt hitte. De mindenestre ezt állította 1875-ben Brightonban egy amerikai prédikátor, amikor ünnepélyesen kijelentette, hogy ő „35 éve oly tisztán él, mint maga Jézus Krisztus“. Mások ellenben, valószínűleg okulva a megtérteknél nyert tapasztalatokon, azon a nézeten vannak, hogy a keresztény tökéletesség csak lassan, fo-

konként érhető el. A bűnös hajlamok elnyomhatók, lefékezhetők, de egyszerre ki nem irthatók az ember lelkéből.

De úgy látszik, a methodisták sem bíznak abban gyakorlatilag, hogy a Szentlélekisten egymaga elvégzi az emberek teljes és tökéletes megszentülését, mert tagjaik életét szigorú parancsokkal bátyázzák körül. Különösen tiltva van az alkohol élvezete, az uzsora, a meggazdagodási vágy, könnyelmű pénzkölcsönzés, perlekedés, megszólás, ékszerek és drága ruhák viselése, rossz könyvek olvasása, erkölcstelen dalok éneklése, adóeltitkolás stb.

Különösen büszkék azonban a methodisták szervezetükre. Azt mondják, hogy a katolikus Egyház mesterműve után az ő egyházi szervezetük a legnagyobb, a legtökéletesebb. S van benne valami. Amely fenséges a katolikus anyaszentegyház hierarchikus felépítése az egység felé, époly megkapó és egyúttal praktikus a methodizmus kiépítése lefelé, az egyesek felé. Sok egyházközség kiépítésénél például szolgálhatna.

Bár a methodistáknak nincs közös egyházi fejük (pápaság), de bizonyos értelemben annak a szerepét tölti be az egyetemes nagygyűlés (General-konferenz), mely hit és erkölcs dolgában döntően határoz. A hitbéli kényszer azonban nem veszedelmes. A nagygyűlés erősen tartja magát Wesley direktívájához: „A methodisták senkire se oktrojálják rá saját véleményüket. Ők gondolkodnak és engednek gondolkodni. Egy és

csakis egy kikötésük van, hogy valakinek legyen komoly vágya a lelkét megmenteni“. Ilyen fel-fogás mellett nem csoda, ha a fiatalabb prédiká-tor-generáció már erősen racionalista ízű.

A nagygyűlés átlag minden évben gyűl össze. Tagjai prédikátorok és világiak egyenlő szám-ban. Jogában áll törvényt hozni, határozatokat kibocsátani, de a Wesleytól megszerkesztett álta-lános szabályoktól és hittételektől nem térhet el. A nagygyűlés választja a püspököket is.¹ Ez az egyedüli állás a methodistáknál, mely életfogy-tiglanra szól. Egyházmegyéjük nincs. Közös megbeszélés alapján kormányoznak.

A prédikátorok vagy vándor- vagy helyi pré-dikátorok. Az előbbieket theológiai kiképzést nyer-nek s igen nagy tekintélynek és megbecsülésnek örvendenek; az utóbbiak a hívek közül kerülnek ki, polgári foglalkozásuk mellett a helyi lelkészi teendőket is ellátják.

Az egyes hitközségek vagy társaságok osztá-lyokra, csoportokra vannak felosztva. Egy-egy csoport 12, de legfeljebb 20 emberből áll. Élén a csoportvezető áll, aki híveit minden héten egy-szer összegyűjti, lelki állapotukat házi látogatá-sokkal is kitanulmányozza és serkenti vagy megr-ója. Negyedévenként egyszer bejárja a csoport-okat egy-egy prédikátor s minden egyes taggal személyes megbeszélést folytat.

A gyülekezetbe való felvételt hathónapi próba-

¹ Már t. i. a püspöki methodista egyházban.

idő előzi meg s csak a csoportvezető ajánlatára történhet. A felvételnél fogadalmat tesznek, me-lyet minden év első szombatján, „a szövetségi istentiszteleten“ megújítanak. A méltatlan tago-kat kizárják a gyülekezetből.

Istentiszteletük orgonajátékból, közénekből, kö-zös imából, szentírási fejezetek olvasásából áll. Kö-zéppontja a prédikáció, melyet ima követ a Szent-lélek áldásáért. Befejezésül a gyülekezet papja áldást ad. Egyházi ruhákat nem használnak.

Általános protestáns módra csak két szentséget ismernek el: a keresztséget és az úrvacsorát. Mise-áldozatuk nincsen. Szentelésben csak a vének és a püspökök részesülnek. Természetesen érvény-telenül, mert Wesley csak anglikán pap volt s így sem pap-, sem püspökszenteléshez joga nem volt.

Bár a bűnbánattartás szentségét nem ismerik el, gyakran nyilvános gyónást végeznek. Így a csoportösszejöveteleken, de főképp „a táborozá-sok“ alkalmával. Ez különösen Amerikában szo-kásos s a mi lelkigyakorlatainknak felel meg.

A Szentírást nagy becsben tartják s a hit egye-düli forrásának hirdetik. Hisznek a Szenthárom-ság egy Istenben s Jézus Krisztus istenembersé-géhez is ragaszkodnak.

Amily erővel hirdetik az emberi természet romlottságát, éppoly erősen vallják az isteni ke-gyelem általánosságát s mindenható, csodákat művelő, lehetlent nem ismerő erejét.

A tízparancsolatot, akárcsak a baptisták, for-málisan másképp fogalmazzák, de a lényegben

nem térnek el. Szigorú előírásaik vannak az istentiszteletre, böjtre, úrvacsorára, szorgalomra, munkásságra s jótékonykodásra vonatkozólag.

Hitükre vonatkozólag irányadónak tartják Wesley 14 kötetre terjedő munkái közül az „Általános Szabályok“, továbbá „Megjegyzések az újszövetséghez“ s „53 prédikáció“ című munkáit.

A püspöki methodista egyház, mely nálunk is működik, 1904-ben foglalta össze hitvallomását 24 fejezetben nyolc rövid oldalon.

Megítélése.

Wesley életéből, továbbá a methodista mozgalom történelméből kifolyólag könnyen érthető, ha mi megítélésünkénél csak a legnagyobb tisztelet hangján beszélünk róluk. Mert más a tan s megint más az élet. A tan, mely előttünk fekszik, a katolikus egyház szempontjából kétségkívül eretnokség, akárcsak a többi száz meg száz. De az élet, amelyet maguk körül teremtettek, az a buzgó, önfeláldozó keresztényi élet, melyre millió meg millió különben elveszett embert rávittek, minden dicsőreget megérdemel. Még pedig nemcsak általános emberi, hanem a krisztusi világnézet szempontjából is. A történelem tényei elől kitérni nem lehet. Az pedig azt bizonyítja, hogy Angliának különösen, de Amerikának is újabbkori nagy vallási renaissance és lelki újjá születése a methodizmus nevéhez fűződik.

Mi katolikusok legfeljebb csak sajnálni tud-

juk, hogy annak a nagyszerű reformáló energiának, mely a methodista mozgalomban jelentkezett, ténútra tévedve kellett magát kitombolnia. Mi csak sajnálni tudjuk, hogy egy Wesley, Whitefield ideális lelke, emberfeletti munkája ahelyett, hogy a kereszténység nagy egységén dolgozott volna, azt újabb szakadáshoz vezette. Elismerjük, hogy az emberek lelkén sokat építettek, de a kereszténység testét még jobban széttépték.

Szinte sírni tudunk arra a gondolatra, hogy egy Wesley, Whitefield a katolikus egyház talaján állva mi mindent művelhettek volna a világban!

De amily erősnek mutatkozott a methodizmus mint erkölcsi mozgalom, annyira gyenge a tanrendszere, sőt bátran elmondható, hogy szellemileg a leggyöngébb szekták közé tartozik.

Mert a methodizmusnak alapja az üdvösség biztosságának az érzése, uralkodó nagy eszméje a tökéletes szeretetnek az ajándéka. De épen abban van a methodizmus eredendő bűne, hogy mindkét dolgot az érzések világára építi fel s azaz magyarázza.

De hát lehet-e józanul az érzésekre építeni; különösen pedig a vallást, az örökkévalóság nagy kérdéseit? Azokra az érzésekre, amelyek époly kóbor, csatangoló vendégei a léleknek, akárcsak az égen a felhők, a gomolygó, összegabalyodó, kibontakozó, tömörülő, szétszakadó, szeszélyes futófelhők. Lehet-e építeni azokra az érzésekre, melyek ingatagok, megbízhatatlanok. Képesek

percenként változni, végletekbe csapni s a végletek között egy kimondhatatlan széles, szinte örült skálát befutni. Azokra az érzésekre, amelyek a mieink, de mégse a mieink, mert nincsenek hatalmunkban. Lefogni, megkötni, élethosszúvá tenni őket nem tudjuk. Sem eszünknek, sem akaratunknak nem engedelmeskednek. Szófogadatlan, rakoncátlan gyerekek, akiknek útját, szeszélyét, játékát sem kiszámítani, sem szabályozni nem lehet.

Nem! A vallási élet terén az érzésekre építeni nem lehet, sőt még tanulak sem lehet elfogadni vallási kérdésekben. Hitvány alap az. Olyan, mint a parti fővény vagy mint a nyíri futóhomok.

A vallás felépítése és kiélése az emberi észnek és akaratnak a feladata.

Nazarénusok.

Története.

A nazarénusok szektája a XIX. században keletkezett; de ha igazi eredőit keressük, meszsze, egész a reformáció legzürzavarosabb napjainig kell visszanyúlnunk.

Luther tanítása, hogy a Szentírást mindenki magyarázhatja, mert a Szentlélek felvilágosítja mindenkinek az értelmét, hamarosan talajra talált. Akadtak bőven, akik a Szentírás magyarázgatására adták magukat. Storch Miklós posztógyáros például azt magyarázta ki belőle,

hogy őt az Úr főprófétának választotta a világ meglátására s hogy az embereket csak felnőtt korukban lehet megkeresztelni, mert a csecsemő még nem tud hinni. Hetvenkét tanítványt vett maga mellé az Úr Jézus példájára s ezekkel hozzáfogott a tértítéshez. Ezeket az eretnekeket, mivel az embereket újra keresztelték, anabaptistáknak nevezték el.

A mozgalom gyorsan terjedt, főképp mikor a magánvagyon ellen is állást foglalt. A csőcselék magáévá tette s rabolva, gyujtogatva, gyilkolva terjeszkedett. Hatalmukba kerítették Münster városát s itt a Szentírásra támaszkodva hihetetlen dolgokat műveltek. Eltörölték a házasságot s éltek „törvény, elüljáróság és házasság nélkül”. Végre a józan elem fellázadt s a sok gazdaság ellen, leverte az anabaptistákat s a főkolompókat felkötötte.

A mozgalom ezzel megszűnt, de az újrakeresztelési gondolat nem halt meg teljesen, hanem tovább élt a szétszórodott hívek lelkében. S tisztultabb formában, durvaságtól és forradalomtól mentesen hamarosan jelentkezett is a holland mennoniták s az angol baptisták mozgalmában.

Ugyanennek az újrakeresztelési gondolatnak a szószólója lett Fröhlich Sámuel is, a nazarénusok tulajdonképeni megalapítója.

Fröhlich svájci kálvinista szülőktől származott. Különös természetű, magába zárkózott, hallgatag gyermek volt. Órákig el tudott bá-

mulni szótlanul a semmiségbe. Szülei kálvinista papnak szánták. Már-már elérkezett az idő — mint ő maga írja —, hogy prédikátorrá avassák, mikor Isten különös felvilágosítása folytán felismerte a tévelyt, melyben eddig volt. Ott hagyta a kálvinista vallást s szabadon, a lelke sugallatára kezdett prédikálni. Hamarosan külön gyülekezete támadt, melynek tagjait újra megkeresztelte, de még nem alámerítéssel. Később Németországban érintkezésbe lépett a baptistákkal s tőlük vette át az alámerítéssel való megkeresztelést.

Abban az időben néhány magyar iparossegéd időzött Svájcban, akik közül Denkel és Kropacsék hittel fogadták be az új tanokat s nazarénusok lettek. Magyarországra visszatérvén, hozzá fogtak híveket toborozni. Tanulatlan, sőt tehetségtelen emberek lévén, nem sok vizet zavartak volna, ha hozzájuk nem szegődik a velük egy műhelyben dolgozó tehetséges és agilis Hencsei Lajos, aki aztán a magyarországi nazarénusok megteremtője lett.

A múlt század ötvenes éveiben sokan ismerkedtek meg Fröhlich hitelveivel s Bács-, Csongrád-, Csanád- és Torontálmegyében sok nazarénus gyülekezet támadt. Azóta gyarapodtak és terjedtek az ország más megyéiben is.

A magyar hitvallomást Hencsei szerkesztette még 1841-ben. Ez azonban nyomtatásban nem jelent meg, hanem egyik a másíknak másolta le. Egyszer már benyújtották hitvallomását

a minisztériumhoz vallásfelekezetük elismerése végett, de az akkori kormány visszautasította.

Egy ideig nálunk háborítatlanul éltek, mert a hatóságok nem törődtek velük. Később azonban mindjobban eltértek Hencsei hitvallásától, az esküt s a katonáskodást megtagadták s így összeütközésbe jutottak az állam törvényeivel. Ma is csak titokban, eldugott helyen tarthatják összejöveteleiket s a törvény előtt hivatalosan senki se lehet nazarénus.

A nazarénusok főbb hittételei ugyanazok, mint a baptistáké. A különbség leginkább abban van, hogy a fegyverviselést és az esküt szigorúan tiltják. A megtérést, újjászületést s a Krisztusban hit által való üdvözülést hirdetik. A gyermekkeresztséget elvetik; a hívőket alámerítéssel keresztelik. Egyházi fenytéket gyakorolnak s megkövetelik tagjaiktól a keresztényi életet. Kissé magába zárkóztak s a másnézetűek iránt elfogultak, de különben szelid, jámborságra törekvő emberek. Fiataljaik a fegyverviselési tilalom miatt sokat szenvedtek.

Svájcon és Magyarországon kívül Amerikában is vannak nazarénusok, de felfogás és berendezkedés tekintetében sok eltérés mutatkozik közöttük.

Tana.

A nazarénusok tanítását nehéz összeszedni. Van ugyan hitvallásuk, amit Hencsei szerkesz-

tett, de attól már sokban eltérnek. Ebben a hitvallomásban például egy szó sincs az eskü vagy a fegyverviselés ellen. Bár azt se nehéz feltételezni, hogy Hencsei a hivatalos miniszteri jóváhagyás végett a kényes pontokat kihagyta. Sokan, akik a nazarénusokkal közelebbről érintkeztek, azt állítják, hogy ők maguk sem tudják, mit hisznek.

Különc tanaik közül legjellemzőbbek a következők:

1. Mivel a Szentírásban minden benne van a Szentlélek mindenkinek megvilágosítja értelmét, hogy azt megérthesse, „azért ők maguk között feljebbvalót nem ismernek, egyházi és világi elüljáróságot meg nem tűrnek“. Azért se papjaik, se vallástanítóik nincsenek. A Szentírás szerint, akinek több talentumot adott Isten, attól többet is kér; azért akik érzik, hogy több talentumot kaptak, azok tanítják a többieket.

2. Templomokat nem építenek, még úgynevezett imaházai sincsenek, mert szent Pál szerint Isten nem lakik kőből vagy fából épített templomokban.

3. Az esküt szigorúan tiltják és üldözik. S hitvatkoznak szent Máthé evangéliumára (V. 31.), mely szerint: „Én azonban mondom nektek, ne esküdözzetek sem az égre, mivel Isten trónusa az; sem a földre, mivel lábainak zsámolya; sem Jeruzsálemre, mivel a nagy király városa az; sem a fejedre, mivel nem vagy képes egy hajszáladat sem fehérré vagy feketévé tenni. Ez

legyen a ti beszédetek: igen, igen vagy nem, nem: ami több ennél, a gonosztól van“.

4. A bőjt fogalma is gyűlöletes a nazarénusok előtt s a Szentírás meghamisítását látják benne. „Nem az fertőzteti meg az embert, ami bemegegyen szájába“ — mondják szent Máté evangéliumával (XV. 11.) s azért csak „lelki bőjtöt“ tartanak.

5. Borzalommal viseltetnek a fegyveres hatalom s egyáltalán a fegyverrel szemben. „Mindazok, kik fegyvert fognak, fegyver által vesznek el.“ (Máté XXVI. 52.) Ezért katonásokodniok vagy fegyvert viselniök nem szabad.

6. A kultúrának halálos ellenségei, fölöslegesnek, hiábavalóságnak tartják. Azért a világi könyvek és újságok olvasását szigorúan tiltják. S mivel a Szentírásból nekik mindenre van kész idézetük, citálják az Apostolok Cselekedeteit XIX. 19.: „Azok közül pedig, kik hiábavalóságot gyakoroltak, sokan összehordták a könyveket és megégették“.

7. Tagadják, hogy Krisztus egyháza látható társaság volna. „Az én országom nem e világból való.“ (Ján. XVIII. 36.) Jézus Krisztus tehát láthatatlan egyházat alapított s ennek csak az igazak a tagjai.

8. Csak két szentséget ismernek el: a keresztséget és az úrvacsorát. Megkeresztelni csak azt lehet, aki hisz. „Aki hiszen és megkeresztelkedik, üdvözülni.“ (Máté XVI. 16.) A keresztséget csak felnőtteknek szolgáltatják ki és pedig folyó-

vízben teljes alámerítéssel. Az úrvacsora csak jelkép, mely Krisztusra s az ő kereszthalálára emlékeztet. Úrvacsorázáskor két szín alatt áldoznak s előtte egymásnak bűnvallomást tesznek.

9. Az imának minden kötött formáját üldözik, még az Úr imádságát, a Miatyánkot sem tűrik meg. „Imádkozva sokat ne beszéljetelek, mint a pogányok.“ (Máté VI. 7.) Mindenki tehát úgy imádkozik, ahogy ép a lelke diktálja. Hasonlóképen ellenségei minden szertartásnak.

10. A szombatot (néhol a vasárnapot) szigorúan tartják; természetesen templom, pap, harang, szertartás, imádság nélkül. Este valamegyik hívő házában titokban összejönnek. Énekelnek zsoltárokat s a Szentírást olvassák. Aki aztán megérzi, hogy a Szentlélek megszállta, feláll s elkezd magyarázni a felolvasott szentírási részt. Hogy ez — tanulatlan, falusi emberekről lévén szó — milyen lehet, könnyű megítélni.

A mi magyar népünk átlag csak annyit tud róluk, hogy a nazarénusnak káromkodnia nem szabad.

Bírálata.

Felesleges és kár a nazarénusokra sok szót elvesztegetni. Ők maguk sem tartanak arra igényt, hogy valaki is őket tudományos szempontból komolyan vegye. Csak az egyszerű, ta-

nulatlan nép között terjesztik a mételyt s bizonyítás helyett mindenben a Szentírásra utalnak, amelyben — paraszti furfanggal és raffinériával — találnak minden külön állításukra fedezetet. Helyesen citálta valaki rájuk a magyar közmondást: „Ki minek nem mestere, hóhéra annak“. Mert valóban hóhérmunka az, amit a nazarénusok a Szentíráson véghez visznek.

A Szentírást mindenki szabadon értelmezheti, mert a Szentlélek külön-külön mindenkinek felvilágosítja erre az esztét — mondják a nazarénusok.

De hát hol itt a logika s a kibuvó a tények kényszerítő erejével szemben? Az a sok száz vallásalapító, ki ezideig a világot boldogította, mind azt hirdette, hogy őt világosította fel csak igazán a Szentlélek. Már pedig Isten nem jöhet ellentétbe önmagával, hogy egyiket erre, a másikat pedig azzal homlokegyenest ellenkező dologra világosítsa fel. Különben a nazarénusok önmagukat cáfolják meg, amikor hitvallomást szerkesztenek. Mire az, mi szükség van hitvallásra, igehirdetésre, ha egyszer a Szentlélek felvilágosítja az értelmét mindenkinek? Miért panaszkodik Hencsei, a nazarénus káté megszerkesztője: „látta, hogy a hívőknek a Szentírásban elmerült lelke lassan-lassan külön irányokba kezd kiindulni, külön hittételeket kezd megalapítani“. Hisz ez már tagadása saját téelvüknek.

A nazarénusok azt tanítják, hogy Jézus nem

látható egyházat alapított s hivatkoznak a krisztusi szóra: „ az én országom nem e világból való“. Persze e szentírási mondat értelmezése helytelen. Krisztus Urunk nem azt akarja ezzel mondani, hogy látható egyházra neki nincs szüksége, hanem csak azt, hogy Isten országa nem e világból való. Vagyis, hogy nem az a célja, hogy itt a földön tegyen bennünket boldoggá, hanem a másvilágon. Nem a testünket, hanem a lelkünket akarja üdvözíteni.

Különben a legfelületesebb olvasó is észreveszi a Szentírásban, hogy Jézus látható egyházat akar alapítani, melynek tagjai nemcsak az igazak, hanem a bűnös keresztények is s hogy ennek az egyháznak a világ végezetéig fenn kell maradnia. A tanítói hivatalnak s nemkülönben szent Péter apostol főségének a ténye szintén kiabálva beszél a Szentírásból. Csak vak elfogultság vagy nyakatekert, természetellenes okoskodás disputálhatja ki belőle.

Igazuk van a nazarénusoknak, mikor azt állítják, hogy Istennek nincsen szüksége kőből vagy fából épített templomokra, de bizony elég az, ha nekünk embereknek van erre nagy szükségünk. Örök emberi vonás ez, tehát Isten akaratára és törvénye kell hogy legyen. Minden idők minden népe hajlékot, külön, tisztelt, védett hajlékot emelt Istene és istentisztelete számára. A nazarénusok ebben az első kivétel.

Különben olvashatnák a Szentírásban, hogy Krisztus eljárta a jeruzsálemi templomba, „Atyám

házának“ nevezte s szent felháborodásában korbáccsal verte ki onnan a kufárokat.

De az imádság kötött formája ellen is kár lázonganiok a nazarénusoknak. „Így imádkozzatok“ — mondta az Úr egy alkalommal s az apostolokat megtanította a Miatyánkra. Miért ne mondanám hát én is utána vagy miért ne köszönteném a boldogságos Szűz Máriát úgy, ahogy annak idején az angyal köszöntötte?

Az eskü ellen is hiába ágaskodnak a nazarénusok. Az eskü az istentisztelésnek egyik módja, mert aki esküszik, Istent mindentudónak és igazságosnak vallja, tehát Istent tiszteli. Azért az eskü meg van engedve. A Szentírás tanúsága szerint Isten maga is esküdött; Jézus Krisztus felelt a főpapnak, mikor az az élő Istenre kényszerítette, hogy mondja meg, ki ő. Szent Pál kifejezetten helyesli az esküt (Zsid. VI. 16.) és maga is esküszik. (Rom. I. 9; Gal. I. 20.)

Ha azonban az emberek jobbak volnának, mint amilyenek; ha kölcsönös bizalommal lehetnének egymás iránt, nem volna szükség esküre, ami mindenesetre szebb és ideálisabb lenne. Ezt az eszményi állapotot állítja elénk az Üdvözítő (Máté V. 34.) s nyomán Jakab apostol, amikor azt írja: „Teljességgel ne esküdjetek“. (V. 12.) Ez azonban nem jelenti az eskü tilalmát, ha az Atya maga is esküdött, hanem a felszólítást, hogy úgy éljünk, hogy ne legyen szükségünk az esküre.

Az élet Istennek legnagyobb ajándéka, annak

fönntartása, esetleg megvédése tehát szent, Istentől ránk rótt kötelesség. Szabad tehát az embernek jogos önvédelemből mást megsebesíteni, ha mindjárt halálosan is. A társadalomnak pedig joga van bizonyos nagy bűnöket halállal büntetni. Az Ószövetségben Isten maga határozta meg a bűnöket, melyeket halállal kellett büntetni. Szent Pál pedig azt írja az államhatárolomról: „Nem hiába hordozza a kardot; mivel Isten szolgálja, hogy bosszút álljon büntetéssel azon, aki gonoszat cselekszik“. (Rom. XIII. 4.) S ez természetes is. Mert, ha az egyes embernek joga van önvédelemből másnak életét kockára tenni, az államtól sem lehet elvitatni a jogot, hogy halállal sújtja azokat, akik a társadalom létét veszélyeztetik. Ugyancsak ezen az alapon meg van engedve a jogos háború is, mert az lényegében nem egyéb, mint egy egész nemzet önvédelme. A katonáskodás pedig csak megkönnyítése a személy- és vagyónbiztonság megvédelmezésének a jogtalan támadás ellen.

Az a bizonyos szentírási mondás, hogy aki fegyvert fog, fegyver által vesz el, nem úgy értelmezendő, ahogy a nazarénusok akarják. Azt jelenti csak, hogy aki igazságtalanul megtámadja felebarátját, jogtalanul fog fegyvert embertársa ellen, az csakugyan fegyver által vesz el, az elüljáróság elfogja s börtönnel vagy halállal bünteti.

További lényegtelen kis tanításaikra kár volna a szót vesztegetni.

Üdv Hadserege. (The Salvation Army.)

Története.

Budapest utcáin, főképp az esti órákban gyakran feltűnik egy különös, tányérsapkás, egyenruhás csapat; úgy néznek ki, mintha reguláris katonák volnának, dacára annak, hogy férfiak és nők vegyesen vannak benne; egyik-másiknak még szolgálati jelvény is csillog a vállán, de hiányzik róluk a derékszíj, nem hordanak fegyvert s tányérsapkájukról messzire villog az aranyfelírás: Üdv Hadserege.

Az emberek megcsodálják őket, mint minden exotikumot, futólag talán kérdezősködnék is felőlük s aztán közömbösen tovább mennek. Ha van már Pesten élő reklám vagy rádióhangverseny, miért ne lehetne ez a furcsa szerzet is?!

És kevesen tudják, talán nem is sejtik, hogy ezek a katonák egy nagy nemzetközi hadseregnek a pionírjai, hogy a hátuk megett egy világhatalom áll. Kevesen tudják, hogy ez a pár lotófutó egyenruhás ember a XX. század egyik legnagyobb szociális mozgalmának az előhírnöke s talán még kevesebben sejtjük, hogy e szociális mozgalom mögött egy új vallás, egy új szekta lappang.

Az Üdv Hadseregének megalapítója Booth William volt, aki Angliában, Nottingham egyik külvárosában született 1829-ben. Mélyérzésű, vallásos gyermek volt, akit könnyekig meg tu-

dött hatni a szegénység és nyomor. A methodista propaganda épen ebben az időben érte el tetőpontját s figyelmét és erejét ép a legszegényebb, legzüllöttebb néposztályoknak szentelte.

Úgy látszik, Booth gyakran került a methodistákkal érintkezésbe. Hallgatta ébresztő beszédeiket s lelke hangulatának a szeretet parancsának mindenekfölötti hangoztatása igen megfelelt.

Tizenötéves korában már kilép az angol államegyházból, csatlakozik a methodistákhoz s két év múlva már mint methodista helyi lelkeszt látjuk a legszegényebb külvárosi nép között működni.

A methodisták belviszályai őt se hagyják érintetlenül; hol az egyik, hol a másik árnyalathoz csatlakozik, de a methodizmus szelleméhez mindhalálig hű marad. „Ha az eredeti methodizmus hű maradt volna önmagához, nem volna szükség az Üdv Hadseregére“ — szokta volt mondogatni. Úgy gondolta, hogy az ő műve csak megtestesítése annak, amit Wesley akart.

1856-ban elszakadt az összes methodista árnyalatoktól s önálló evangélizáló munkát kezdett London keleti részében. Fellépett színházakban s cirkuszokban s misszióbeszédeket tartott. Felkereste a legzüllöttebb utcákat, a legkétésebb lebujokat s lelkére beszélt a betörőknek, iszákosoknak, utcai leányoknak. Lebilincselő modora, törhetetlen lelkesedése sok szép sikerhez segítette.

A munkát tovább folytatta és segítséget is vett maga mellé. Pár év múlva azon vette magát észre, hogy az elültetett mag terebélyes fává növekedett. Az anyag már együtt volt, csak formát, vihartálló formát kellett neki adni. 1877-ben mondotta ki Booth az Üdv Hadseregének megalakulását s jelölte meg egyúttal a társaság szervezetét. A 1878. évi konferencia idejében már 81 hadtest volt, mely 127 tiszttel és 1987 igét hirdető taggal rendelkezett. Tábornokuk maga a szervező, Booth William lett.

Ebben az emberfeletti munkában oroszlanrészre van Booth feleségének: Mumford Katalinnak, akit méltán neveznek az Üdv Hadserege anyjának.

Ez a nagyműveltségű, finom érzésű s amellett ritka gyakorlati szemű asszony olyan momentumokat vitt bele az Üdv Hadseregének szervezetébe, hogy a nőemancipáció legtisztaltabb alakjai között kell tisztelnünk.

Ő volt az, aki az Üdv Hadseregben a nők egyenjogúsítását a férfikkal keresztül vitte, úgy hogy a tiszteknek több mint fele nő. Ő volt az, aki figyelmét elsőnek irányította az utca szerencsétlen, elbukott leányai felé, őket nővéreként nevezte s haragos szavakkal kelt ki a modern férfierkölc ellen, mely csak bukott nőkről, de bukott férfiakról nem beszél. Ő volt az, aki a megtérteknek kötelességévé tette másokért dolgozni, büntársaikat az örök életnek, Krisztus országának megnyerni. Ő vitte kereszt-

tül a hadseregben a teljes alkohol- és nikotin-tilalmat. S végül ő volt az, aki a szervezetet olyan általános, felekezetenküli keresztény irányba terelte.

Példás boldogságban, de a legnagyobb önkéntes szegénységben élt urával, akinek haláláig leghűségesebb munkása és legértékesebb tanácsadója volt. Nyolc gyermeknek adott életet s 1890 okt. 24-én halt meg.

A tábornok túlélte feleségét több mint két évtizeddel s ezalatt megérhette szervezetének halatlan kiterjedését. Már nemcsak evangélizáltak, hanem azon is igyekeztek, hogy a szegényeknek megélhetési módot is nyújtsanak. Műhelyeket, gyárakat állítottak; mozgókórházakat, karitatív intézményeket alapítottak. A 900-as években már 36 gyermekotthon, 117 menhely, 22 szülőotthon, 152 lebujposta, 225 élelmiszer-raktár, 63 munkairoda, 18 telep és 158 egyéb társadalmi intézmény hirdette Booth nagy szívét s egyúttal halhatatlan érdemét.

Mikor az agg tábornok 1912 aug. 20-án meghalt, a világ egyik leghíresebb s legbálványozottabb nagysága volt. Egész országok s uralkodó fejedelmek fejezték ki részvétüket halála felett. Valóban a XX. század egyik legnagyobb reformátora szállt vele sírba.

Az Üdv Hadserege az egész világon el van terjedve. Booth halálakor már 34 nyelven hirdette a krisztusi békét és szeretetet s 58 népnek az erkölcsi javán munkálkodott. Jelen-

leg a tagok száma jóval felülhaladja az egy milliót.

Bár Magyarországon többször tettek kísérletet, letelepedésük csak a legutolsó években sikerült. Budapesten a Dohány-utcában s a Teréz-körúton van összejövetei helyiségük.

Szervezete.

Az Üdv Hadseregének teljesen katonai szervezete van. Egy modern, férfiakból és nőkből álló hadsereg, melynek hivatása az emberi lelkeket az örökkévalóság számára megnyerni.

A hadsereg élén áll a tábornok, aki teljhatalommal uralkodik és parancsol. Ő a legfőbb, fellebbezhetetlen fórum; nemcsak fegyelmi esetekben, hanem a tan és a szabályok magyarázatában is. Ő nevezi ki a magasabb rangú tiszteket, sőt saját utódját is halála esetére egy lepecsételt írásban.

Az egyes országokban a hadsereg parancsnokok vezénylete alatt áll s egyúttal ők a tagjai a vezérkarnak is. Kinevezik a többi tiszteket, házasodási engedélyt adnak, hadi törvényszéket tartanak (világi bírósághoz nem szabad fordulniok) s csak a generálisnak felelősek.

Az egyes országok csapatai divíziókra és hadtestekre oszlanak. Élükön egy-egy tábori tiszt áll, akiknek rendes katonai rangjelzésük van. (Például: hadnagy, őrnagy, ezredes stb.) Van nek azonban helyi tisztek is, akik csak önkéntes

szolgálatot teljesítenek; ezekhez tartoznak a zenészek is. A tisztek összlétszáma 1912-ben 85.000 volt. Ebből hivatásos tiszt 16.000, zenész 23.000.

A fegyelem katonásan szigorú. Feltétlen engedelmesség a feljebbvalók iránt s teljes hatalom az alattvalókkal szemben — ez a jellemzője. „Egy viharos tengeren hányódó hajót nem az menti meg, ha a legénységet leszavaztatják, hanem ha mindenki egy egységes akaratnak rendeli alá magát“ — mondta a tábornok.

Az Üdv Hadseregének tagjai uniformist hordanak. Rangjelzésük olyan, mint a katonaságé. Zászlójuk színe piros- (Krisztus vére) sárga- (a lélek tüze) kék (a lélek tisztasága).

A tisztek a katolikus szerzetesek módjára nem kapnak fizetést, viszont ellátják őket mindazzal, ami az élethez szükséges. Az özvegyekről, árvákról, nemkülönben az elaggottakról gondoskodnak.

Bár gazdagabb emberek jelentős támogatásának nincsenek híjjával, főjvedelmi forrásuk a kisemberek adományai, fillérei. Elvük a takarékoság s a pontos számadás.

Tana.

Az Üdv Hadsereg intézményében két szembező vonás tűnik fel a legelső pillanatban az embernek. A vallásos és szociális irány, illetőleg a kettőnek összefonódása, teljes egybekapcsolása. Maga a tábornok sohasem szünt meg

hangsúlyozni, hogy az ő intézménye egy szigorúan vett vallásos intézmény. S mindig főcéljának tekintette, a lelkeket az örök élet számára megnyerni. Másrészt azonban szociális intézmény is, mert a szociális bajok kiirtásán, a legszegényebb, legelhagyatottabb néprétegek felsegítésén fáradozik.

Igy érthetőek meg csak azok a különleges, de megkapó mondások, melyek a tábornoktól vagy feleségétől az Üdv Hadseregére vonatkozólag származnak. Például: „az Üdv Hadserege nem egyéb, mint a vallással felmagasztosult altruizmus“; „az iszákosok, paráznák, bűnözők, a szegény emberek vallása“. „Az igaz vallás az irgalmasság.“ Azért „először leves s azután lélekmentés“.

Booth intézményével nem akart vallást alapítani, az anélkül is nagyon szétforgácsolt kereszténységet nem akarta még jobban megbontani. Azért az Üdv Hadseregét egyenes értelemben nem is könyvelhetjük el a szekták között. Sőt Booth hidat akart verni a keresztény felekezetek közé. „Az Üdv Hadseregének tagjai elmondhatják magukról, hogy ők époly jó katolikusok, mint protestánsok is egyúttal.“

Azért van az Üdv Hadseregének bizonyos felekezetnélküli színezete, sőt sokan mint a felekezetieskedéstől megszabadult kereszténység hajnalhasadását üdvözlik. „Hogy az ember megvan-e keresztelve vagy se, járul-e az úrvacsorához vagy se, az mind semmit se ér lélek nélkül“

– mondta a tábornok felesége. S úgy is cselekedett. Nyolc gyermeke közül csak az elsőt kereszteltette meg.

S ezen az alapon épül fel az egész Üdv Hadsereg. A tiszték kötelesek ugyanis a szabályzat által előírt vallási szokásoknak eleget tenni, de amellet másnemű vallási kötelezettségeiket is követhetik. Sőt szigorúan tilos más vallásfekezetek papjainak kellemetlenséget szerezni, befolyásukat gyöngíteni, istentiszteletük rendjét megzavarni. Nem szabad más vallásos meggyőződését megsérteni, még kevésbbé vallási kérdések felett vitatkozni.

De ennek ellenére is, mivel az Üdv Hadseregének egészen vallásos berendezkedése, tana és szokásai vannak, ha nem is közvetlenül, de legalább közvetve a szekták között kell elhelyeznünk.

De lássuk hát az Üdv Hadseregének hittételeit!

A hit forrásai a Szentírás és a személyes, egyéni sugallat. A tagok mindennap olvassák a Szentírást, de hiszik, hogy a halott betűk mögött a Szentlélek is beszél hozzájuk s akaratát tudtul adja minden jószándékú embernek. Gyakorlatilag azonban hivatalos és hiteles magyarázója a Szentírásnak mégis csak a mindenkori tábornok.

A hit protestáns módra egy a bizalommal. „Isten megbocsát a hívő bűnösnek Jézus Krisztusra való tekintettel.“ A hitnek azonban cse-

lekedetekben kell megnyilvánulnia, tehát bűnbánathoz kell vezetnie.

A megigazulás hirtelenül történik s érzésekben jelentkezik. Az ember megérzi, az órát is meg tudja mondani, amikor ez bekövetkezett, mint azt a methodisták is tanítják.

Az istenhitük pozitív keresztény. Imádják a Szentháromságot s Jézus Krisztusban a világot megváltó Istenembert látják. Sőt még a boldogságos Szűz Máriát is tisztelik, ellentétben az összes protestánsok hideg merevségével.

Szerintük a vallás lényege az Isten szeretete és a felebaráti szeretet. Sőt a kettő lényegileg egy és ugyanaz. Következésképen a felebaráti szeretetet teszik meg a vallás belső lényegévé és kizárólagos központjává.

Hisznek az örök életben, a jók jutalmazásában s a gonoszok büntetésében.

Erkölcstanuk szigorúságáról híres. Szeszital élvezése, dohányzás, luxus bűnszámba megy. Tisztjeiket azonnal elbocsátják, ha ilyesvalamin rajta kapják. Ellenségei a színházaknak, koncerteknek, sőt a tudomány és művészeteknek is, hacsak azok az Isten szolgálatában nem állnak.

A tagoknak szeretniök kell hazájukat, de különben nemzetközinek, világpolgári érzésűeknek kell lenniök. Az Üdv Hadserege ellensége a párbajnak és a háborúnak s híve, propagálója az örök béke eszméjének. Politikával nem tö-

rövidhetnek, az államforma vagy kormánykérdés közömbös rájuk nézve.

Az Údv Hadserege csak egyben lát ellenséget, a szociáldemokráciában. Elítéli, megveti s szeretné a világból kiküszöbölve látni, mert az ő lelkületével, szellemével homlokegyenest ellenkezik.

Minden szociális munkának — mondják nagyon helyesen — vallásos alapon kell felépülnie. „Olyan szociális javaslatról, mely nem az evangélium alapján áll, nem is érdemes beszélni.“ „A szociális bajoknak nem az erőszak, hanem csak az emberek lelkületének a megváltoztatása vethet véget.“ Mert az egész „szociális kérdés alapján véve egy valláserkölcsei kérdés“.

Istentiszteletük van, de arra vonatkozólag semmi kötött formát nem írnak elő. Ének, ima, beszéd, zene s bűnvallomás a kereszt tövében felállított bűnbánópadnál.

Mivel az emberek önmaguktól nem igen jönének összejöveteleikre, vonzzák, kényszerítik őket. Épen ezért szeretnek feltűnést kelteni, hogy az emberek figyelmét magukra vonják. Utcai prédikáció, díszfelvonulás, lármás muzsika dobbal, trombitával, népies énekek, feltűnő plakátok az ő rendes fegyvereik.

Szentségeik nincsenek, még csak a keresztiséget sem tartják lényegbevágónak és szükségesnek. Úgy gondolják, hogy az Újszövetség

sem mire vonatkozólag sem tartalmaz szigorúan megkötött, előírt formát.

Evenkint egyheti böjtot, ú. n. önmegtagadási helet írnak elő. Az embereknek legalább egy hétig — mondják — meg kell próbálni azt az életet, amit a legtöbb ember, a szegény ember kénytelen-kelletlen egy egész életen át él.

Megható a temetési szertartásuk s az a mód, ahogyan a halált felfogják.

A halál csak átmenet az örök életre. Sírásnak, komorkodó gyásznak nincs helye. A koporsóra ráhelyezik az elhunyt sapkáját, bibliáját s énekeskönyvét. Zászlójukra fehér szalagot akasztanak s ugyancsak ez kerül a tagokra is karszalagnak. Mielőtt a halottat sírba helyeznék, eléneklik kedvenc énekét.

Megítélése.

Mi katolikusok az Údv Hadseregnek nem lehetünk ellenségei. Bennünket sohse bánt s segítségünket megbolygatni, megbontani nem akarja. Sőt mivel a lelkek üdvéért Krisztus lobogója alatt dolgoznak, az erkölcstelenség és iszákosság ellen nagylelkűen és önfeláldozóan küzdenek, fegyvertársakat kell bennük látnunk.

Azon is csak örülnünk kell, hogy a nemzetközi szociáldemokráciával elvileg szembe szállnak s a szociális kérdés erős valláserkölcsei kihangsúlyozásával a keresztényszociálizmusnak lesznek önkéntelen üttörői.

Elismerés és hála legyen hát munkájukért, de hitbelileg velük egy úton nem haladhatunk. Az Üdv Hadserege is csak szekta; ha jobbindulatú és kevésbé veszedelmes is, mégis csak szekta, mint a többi sok száz. Az, amit az Üdv Hadserege nyújt, csak töredéke a kereszténységnek s nem is mindig tiszta, hamisítatlan töredék, de mindenesetre nem az egész krisztusi kereszténység.

Cáfolatukra nem térhetünk ki bővebben, mert ugyanazt kellene megismételniünk, amit a methodistákról mondtunk, melynek gyermeke az Üdv Hadserege.

Elég legyen tiltakoznunk az ellen, hogy a valóság lényege az irgalmasság legyen s hogy a vallás kérdése az irgalmasság cselekedeteinek a gyakorlásában merüljön ki. A vallás viszony Isten és az ember között. S ha természetfölötti, mint amilyen a kereszténység, úgy annak egész tartalmát Isten szabja meg, amennyiben nem a természet útján, hanem tételes tanítással közli az emberrel a vallási ismereteket. Azonfelül pedig külön segítségét ad a vallás gyakorlására.

Fájdalmas látni, mennyire nem törődik az Üdv Hadserege a Krisztus-alapította kegyelmi eszközökkel. Jámbor elvakultságában odáig megy, hogy még a keresztiség szentségét is elveti, mely pedig Krisztus Urunk szavai szerint az üdvösség elnyerésére föltétlenül szükséges. „Aki hiszen és megkeresztelkedik, az üdvözül.“ És „ha valaki újonnan nem születik vízből és Szent-

lélekből, nem mehet be az Isten országába.“ (Ján. III. 5.)

Ez a dogmáktól, formáktól, megkötöttségtől szabadulni akaró kereszténység, amit az Üdv Hadserege képvisel, utat tör a vallási közömböségnek, amit mi katolikusok nagy bűnnek tartunk s melynek pusztítását, rombolását mi már tapasztalatból eléggé ismerjük. Olyan az, mint a tavaszi szárazság, melynek nyomán csak szegénység, nyomor és éhhalál fakad.

Ebből a vallási közömböségből, felekezetenküli kereszténységből mi nem kérünk. Sőt a meghatározottabban tiltakozunk ellene s az Üdv Hadsereg minden nagyszerű munkája dacára híveinket tőle óva intjük.

Millenisták vagy Russel követői.

Története.

Pályaudvarokon, várótermekben, országos vásárokon egy rikító címlapú könyvet kínálnak és árulnak az embereknek. A cím hangzatos, szenzációs: „Milliók élnek most, akik sohasem fognak meghalni.“ Kit ne érdekelne? S a jámborkodó könyvvarus sokat elsüt belőle a gyanutlan embereknek.

Pedig a könyv hangzatos címe, rikító plakátja mögött egy veszedelmes szekta tana lappang; a farizeusan jámbor sorokból egy modern métely polypkarjai nyulnak észrevétlenül a lélek felé.

*a, kormani
tan gyan
b, hurok*

Ez a könyv, illetőleg a tan, mely mint vérszopó, áldozatra éhes pók mögötte megbúvik, a XX. század fertője. Rémesebb és utálatosabb még a vörös tébolynál is, mert az legalább csak politikát vagy társadalmi kérdést csinál, de a ruszliánizmus az anarchiára való felszólítást a vallásmezébe öltözteti: a forradalmakat, az egyház-üldözést, a papság vérbefojtását, kiirtását — ó, káromlók! — mint Isten terve szerint valót adja elő.

De fékezzük meg érzelmeinket s tartsunk rendet a mondandókban.

*a, adunk
ha lehet*

Akikről most szólni akarunk, többféleképp nevezik magukat: millenisták, russeliánusok, komoly bibliakutatók, népszószékiek stb. De mindnyájan a hírhedt Russel követői és végeredményben egy újabb rügye az adventisták fajának. Csak a korlátlan szabadság hazája, Amerika termelhette ki magából s csak a fékevesztett indulat országa, Oroszország fogadhatja be.

Russel

Russel, ezen szekta alapítója, 1852-ben Pittsburgban született. A kálvinista vallást, melyben nevelkedett, hamar cserbenhagyta s éretlenül, szinte gyerekfejjel a különböző vallások hivatott kritikusának tette meg magát. Rávetette magát az egyháztörténelemre és saját bevallása szerint sorra vizsgált minden vallást, minden szektát. Éretlen elméjében persze összekavarodott az egész, egy hábellel vált az egész vallástörténelem s Russel lelke mint valami iránytvesztett hajó hanykolódott a kétség hullámain. Végso két-

ségbeesésében a Szentíráshoz nyult s annak tanulmányozására fordította minden idejét.

Hosszú tanulmány után rájött arra az elemi igazságra, hogy minden keresztény vallás az Írásra hivatkozik s mégis mindegyik mást tanít, másképp értelmezi. Russel ebből — a logikát tétlenség állítva — levonta a következtetést, hogy egyik vallásnak sincs igaza.

De még itt se állt meg. „Akit az Isten nagyon meg akar büntetni, elveszi az eszét.“ Mivel tizenkilenc évszázad alatt senkinek sem sikerült a Szentírást helyesen magyarázni — hej, pedig de sokan megpróbálták! — Russel gondolt egy megrészt s elhatározta, hogy majd ő (22 éves volt akkor!) fogja a tévelygő emberiségnek az Írás igazi fátylát meggyújtani. Úgy érezte, hogy érti az Írást s ezt közölnie kell az emberiséggel. Nyugtalan, csapongó lelke azt súgta neki, hogy 19 század gyászos tévelygése után egyedül ő erre az igazán elhivatott.

A 22 éves ifjú tollat fogott s írni kezdett s még abban az évben, 1874-ben megjelent az első kötet: „Krisztus újraeljövetelének célja és módja“.

A könyv címe érdekes és izgató volt s az adventista propaganda folytán az amerikai talaj jól elő volt készítve az ilyfajta írásoknak. A könyvet szétkapkodták s lázasan olvasták. Russel arra ébredt, hogy híres ember lett, az ő nevével visszhangzik az ország. A posta ontja a leveleket s az olvasók új és további kérdésekkel ostromolják. „Örtorony“ címen folyóiratot alapít

lehat s ott próbál felelni a kérdésekre s egyúttal továbbfűzni eszméit. A siker óriási. A lap terjed, átvitorlázik Európába is s hamarosan több nyelven kezd megjelenni.

Russel kiaknázza a sikert s gyors egymásutánban mind újabb alapításokba kezd. Még 8—10 lapot indít, melyeknek egyik-másika millió és millió példányban terjed. Megalapítja az „Óratorony Biblia- és Traktátustársaság“-ot, mely könyvesboltjaival a propagandát nagyszerűen elvégzi. Megalakul a „komoly bibliakutatók“ társasága, megszületnek a Beröa-iskolák, mindkettő „a Szentírás elfogulatlan olvasására“.

A siker nem vakítja el Russelt. Ernyedetlenül tovább dolgozik. Beutazza szinte az egész világot s előadásainak, beszédeinek se szeri, se száma. A halál is lázas vidéki túrán, utazás közben éri 1916 október 31-én.

Russel irodalmilag is sokat dolgozott. Legnevezetesebb munkája az „Írástanulmányok“, mely hét kötetre terjed s a legtöbb nyelvre le van fordítva. A hetedik kötet halála után jelent meg, „Russel szavaiból“ tanítványaitól összeállítva s ha igaz, hogy tőle való, szomorú fényt vet jellemére. Mert ez az a kötet — mint látni fogjuk — mely a legdurvább kifakadásokat tartalmazza az Egyház és az állam ellen.

Ugyancsak tőle való a Teremtés című film-dráma, mely bemutatja filmen a föld történetét gázállapotától egész a millénniummal beálló befejezéséig.

Russel Károlyt nagyon különbözőképen ítélik meg. Követői áradozva az égig magasztalják; nem is szentet, de istent csinálnak belőle. „A huszadik század nagy reformátorának“ nevezik, komolyan állítják, hogy „szent Pál óta nem volt az emberiségnek nagyobb vallási tanítója“. Halálakor pedig az egyik nekrológ ezzel végezte: „A Szentírás egész világosan tanítja, hogy a mi kedves testvérünk és lelkiatyánk (Pastor Russel, így hívják, pedig sohasem volt lelkész) nem alussza a halál álmát, hanem az emberi természetből rögtön az isteni természetbe változott át“.

Annyi kétségtelen, hogy Russel jóhiszemű ember volt, élt-halt meggyőződéséért. Önmaga iránt igénytelen, mások iránt mindig előzékeny és szeretetreméltó volt. A hitvallók bátorsága se hiányzott belőle; imáit mindig elvégezte, akárhol s akár milyen körülmények között is. Szállókban, éttermekben sohasem mulasztotta el az asztali áldást, akárhogy gúnyolták is.

Akarjuk hinni, mert a jelek arra vallanak, hogy az a gyűlöletes hetedik kötet az Írástanulmányoknak nem tőle származik, hanem a tanítványok esztelen-szentelen mesterkedése. De ha mégis netalán az ő munkája volna, a leghatározottabban örültnek vagy elvetemedettnek kellene neveznünk.

Halálával a mozgalom nem szűnt meg. Az elnökségben az amerikai bíró, Rutherford követte. Tőle való a sokat emlegetett könyv: Milliók élnek most, akik sohasem fognak meghalni.

Magyarországi. A millenisták Magyarországon is munkában vannak. Kolozsváron nyomdájuk van s Órtorony című lapjukat, naptáraikat és egyéb kiadványaikat ott adják ki. Hogy vajjon Csonkamagyarországon csak az Erdélyből átcsempészett kiadványaikat árusítják-e, vagy már talán valahol megbújva talajt kaptak s fészket raktak-e, nem sikerült megállapítanunk. Természetesen még kevésbé lehet a magyarországi mozgalom méreteiről számot adni.

Tana.

Russel elméletének legsajátosabb és legjellegzetesebb eleme az a mindent átfogó nagy perspektíva, melyet ő a Szentírás alapján az emberiség történelméről megrajzol.

Három nagy korszakban látja Russel Isten tervét az emberiséggel beteljesedni. Az első korszak a régi világ, mely Adámtól a vízözönig terjed. Jellemzője az, hogy maga Isten közvetlenül érintkezik az emberekkel s az ő angyalai uralkodnak a világ fölött.

A második korszak a jelenlegi gonosz világ, mely — sajnos — évezredekkel foglal magában. A vízözöntől kezdődött s 1914-ben nyert befejezést. A sátán zsarnoki uralmát jelenti s rabszolgája neki az egész föld. Isten visszavonul a világtól, ritkán érintkezik vele s legfeljebb megleckézeti hébe-korba.

A harmadik korszak a jövő világ, mely 1914-ben Krisztus ezeréves uralmával kezdődött

(millennium-korszak) és sohasem fog véget érni, örökké tart.

Érdekes és meglepő az az út is, amelyen Russel megállapításaihoz eljut. Az ő különleges, felőlösszegré nem vonható logikájával ugyanis így okoskodik:

A Genezis beszéli, hogy Isten a világot hat nap alatt teremtette s a hetedik napon megnyugodott. Az isteni pihenés kiindulópontja tehát az ember teremtése. Már most: Adám teremtése óta 6000 év telt le s erre következik a millénniumi korszak, vagyis Krisztus ezeréves birodalma, mely után az Atya újra átveszi az uralmat a világ felett. Eszerint a hetedik nap, vagyis az isteni nyugalom napja: $6000 + 1000 =$ azaz kereken 7000 évig tart. Ebből azonban nyilvánvaló Russel szerint, hogy a teremtés hat napjának mindegyike époly sokáig tartott. Tehát a teremtés hajnalától kezdve mostanáig épen 49.000 év telt el.

Adám teremtése 4128-ban Kr. e. történt, a vízözön pedig már két évré rá, tehát pontosan 4126-ban következett be. Az a bizonyos 6000 év tehát 1874-ben telt le. Ettől az időponttól kezdve esedékes Krisztus visszatérése, vagyis Krisztus újra itt időzik a földön, de egyelőre láthatatlan módon. S Russel és barátai épen hirdetői Krisztus jelenlétének. Az evangéliumi korszak nagy aratása megkezdődött, eljött a bosszú napja, mely negyven évig tart, tehát 1914-ben érte el tetőpontját és végét. A sátán azonban nem enged, uralmához göresösen ragaszkodik, fellázítja,

egymásra uszítja, összekavarja az embereket. S ez a szomorú emlékü 1914, a háború kitörésének az éve.

Beleke
De minden hiábavaló: a sátán s a tőle meg- szállt emberek vergődése, Krisztus ezeréves birodalma 1914-ben kezdetét vette. A régi világ lassankint eltűnik, összeomlik s helyébe egy új, boldog, nagyszerű élet lép.

Ezután a furcsa, önkényes fotodráma után (így nevezi Russel a teremtés történetét) már meg sem lepheti az embert az, amit Russel az ösbűnről, a megváltásról s a Megváltóról tanít.

Megváltás
Ádám vétkezett — mondja Russel — s ezért utódaival egyetemben halálra vagy helyesebben: megsemmisülésre lett ítélve. Az emberiségnek ez a teljes és tökéletes megsemmisítése be is következett volna, ha Isten végtelen irgalmában el nem határozza, hogy megváltja az emberiséget a bűntől és a haláltól.

A megváltás nagy munkáját Jézus Krisztus, Isten szeretett fia hajtotta végre szenvedésével és kereszthalálával. Jézus Krisztus! — gondolkodik el Russel — mennyit tobzódott és örjögött az emberiség az ő személye és kiléte felett. Az egyik Istennek, a másik embernek, a harmadik a mithoszok alakjának tartotta. Pedig mindnyájan tévedtek; egyiknek sem volt igaza. Krisztus kiletéről csak Russel szedi le az évezredes fátyolt.

Krisztus egy teremtett lény s az istenséghez csak annyi köze van, hogy Isten helytartójává tette meg őt. De azért Krisztus szellemi lény, aki

csak később, születés folytán lett emberré. Ez az ő első eljövetele. A földön 33 évig élt, tanított, szenvedett, meghalt. Halála után harmadnapra feltámadt, de nem teste szerint vagy lelke szerint, hanem feltámadt olyanak, amilyen születése előtt volt, tudniillik szellemi lénynek. Negyven nap után felszállt az égbe s most birtokosa az isteni természetnek.

Természetesen a megváltás tanában is tévednek az összes keresztények. Krisztus megváltása csak azt jelenti, hogy most már minden egyes embernek megvan adva a lehetőség, hogy magát az örök életre vagy örök megsemmisülésre elhatározza, míg a megváltás előtt mindenki az örök halálnak volt eljegyezve.

Mi történt hát eddig az emberiséggel és mi fog történni ezután?

Akik 1874, tehát az evangéliumi korszak előtt éltek, mind öntudatlanul alusznak. Ezen idő óta azonban meg van adva az örök elhatározás lehetősége. Akik hisznek Jézus megváltó halálában, teljesen átadják magukat Isten akaratának s hű engedelmisségben élnek halálukig, azok „Krisztus testének tagjai”, kikre örök élet vár. Haláluk után azonnal átváltoznak szellemi lényekké, az isteni természet részeseivé válnak s Krisztus ezeréves birodalmában mint papok és királyok fog- nak uralkodni. Ez az idő azonban betelt 1914-ben s azóta ebbe a kiválasztott, Szentlélektől szült társaságba nincsen bebocsáttatás.

A többiek pedig? Meghalnak; a halál által az

álomnak, az öntudatlanságnak az állapotába esnek s abban maradnak a millénniumi korszakig, vagyis Krisztus második eljöveteleig, az Úrnak 1914. esztendejéig. A millénnium alatt Krisztus megtöri a sátán hatalmát s ítéletet tart a világ s minden berendezkedése felett. A halottak lassankint feltámadnak s megkezdődik élők és holtak nagy kipróbálása. S mivel a millénnium már itt van, benne vagyunk, tehát „milliók élnek most, akik sohasem fognak meghalni”. A millénnium alatt mindnyájan, élők és holtak egyaránt, elhatározhatjuk, hogy vajjon az örök életet vagy a megsemmisülést választjuk-e.

A millénnium leteltével lesz meg a nagy ítélet, vagy jobban mondva a kiválasztás. A sátán végleg megsemmisül s vele mindazok, kik megtérni, megjavulni nem akartak. Pokolnak tehát nem jut szerep. Az üdvözültek számára azonban megváltozik a föld, a paradicsomi állapot visszatér s örökké fog tartani.

Ez a beteges képzelődés Russel gondolatmenete az emberiség történetéről s egyúttal egész rendszerének alapvető tanítása. A vallás s az evangéliumok más nagy kérdéseivel keveset törődik. Hisz az egy Istenben, de már a Szentháromság tanát gúnyolja s ezzel a számtani művelettel: $3 \times 1 = 1$ szereti nevetségessé tenni. A lélek halhatatlanságáról, pokolról, Oltáriszentségről már csak mint „a romlás borzalmairól” beszél. Utoljára hagytuk azt, amit az Irástanulmányok hírhedt hetedik könyve mond.

Meg kell azonban jegyeznünk, hogy e könyv történetét bizonyos homály fedi, akárcsak a zsidók Talmudját. Hogy létezik, annyi biztos. De hozzáférni szinte lehetetlen. A müncheni állami könyvtár például minden utánjárás dacára sem tudta megszerezni. Ezt csak titokban, kéz alatt szeretik terjeszteni.

Az adatok, amelyeket közlünk, Schlegel protestáns pap könyvéből (Die Wahrheit über die Ernsten Bibelforscher. Kehl, 1922.) valók, akik azok hitelességét egész erkölcsi súlyával garantálja.

Eszerint a jelenleg fennálló egyházi és világi szervezetek a sátán csatlósai, akik fellázdáltak az igaz Isten ellen. Ezért bűnösök, égbekiáltóan bűnösök, akikre haragos bosszú, a legszigorúbb, legbosszúállóbb ítélet váraкоzik, mely 1925-ig be is fog teljesedni.

Az ítélet végrehajtása rettenetes lesz. Vérben fog fürödni a világ s felfordulás, tömeggyilkosság, anarchia fogja kísérni.

A katolikus egyház a sátán helytartója, a ledérek anyja, a protestáns egyházak pedig romlott fattyúi a nagy ledérnek. Azért aki a legtöbb papot öli meg, az lesz az Úrnak a legbuzgóbb tanítánya. Mert mindez Isten terve, a Szentírás tanítása.

A kereszténységet el kell pusztítani a föld színeről. Pusztábbá kell tenni, mint amilyen kietlen a pusztta Palesztina körül.

Az anarchisták betüsz szerint milliószámra fogják az egyházi szolgákat legyilkolni.

A feldühödött nép a papság ellen fog fordulni, mint egykor a francia forradalom idején s egy borzalmas, véres farsangban fognak a harcban elesettekért maguknak elégtételt venni. S miért? Mert a papok prédikálták bele a népet a világháborúba és a romlásba.

A nagy, véres anarchiából azonban egy nép győzelmesen fog kikerülni s ez Izrael népe lesz. A zsidók lesznek a föld első népe s kormányozni fogják az egész emberiséget.

Ezek után nem csoda, ha a russelianizmust sokan a bolsevizmus talajkészítőjének és szállás-csinálójának tartják s a hatóságokat erélyes lépésre akarják kényszeríteni ellenük.

Az se lehet utolsó kérdés, vajjon honnan vannak a súlyos milliók, amik erre a tébolyult propagandára évek óta rámennek? A fentemlített Schlegel utánajárt a dolognak s úgy találta, hogy a szálak a gazdag newyorki zsidó bankárcéghez, Hirschhez vezetnek, aki a propaganda költségeit bőkezűen fedezi.

Hogy ebből mi igaz, nem tudjuk ellenőrizni. Annyi tény, hogy a millenisták a kereszténységet a legrémesebben üldözik, viszont a zsidókat feltűnően védik s a viláгурalmat ígérik be nekik.

Megítélése.

A millenistákat már szinte alig merjük a krisztusi kereszténység nagy családjához hozzászámítani. Tagadják a Szentháromságot, elvetik Jézus

Krisztus istenemberi mivoltát s felforgatnak mindent, amiben a kereszténység mint alapigazságban eddig megegyezett.

Saját tételeiket pedig egyáltalán nem bizonyítják. Az egész Russel-féle világrénd és számítás légből kapott koholmány, amit sem a múlt, sem a jelen tényei egyáltalán nem igazolnak.

Érzi-e valaki a nagy világváltozást? Érzi-e, hogy a sátán hatalma meg van törve s már kezdetét vette a millénniumi aranykorszak? Hol vannak a feltámadó halottak s mikor veszi kezdetét a nagy, francia forradalomra emlékeztető pápgyilkolás?

Az Irástanulmányok VII. kötetének durva támadásai felmentenek bennünket attól, hogy velük komolyan foglalkozzunk s legfeljebb a hatóságok figyelmébe ajánlhatjuk állam- és társadalmat felforgató tanaikat.

Mormonok vagy az utolsó napok szentjei.

Története.

Olvasóim már hozzászokhattak a meglepetésekhez, a különös gondolatokhoz, a furesa élet-történetekhez, de amit itt kapnak, ami itt következik, az mindent felülmul. Úgy hat, mint valami bizarr keleti történet, mint valami csapongó fantáziájú író lehetetlen regénye. Pedig nem mese, valóság ez, a ki- és beszámíthatatlan amerikai életnek egy darabja. A mormonok élnek; nem-

csak Pier Benoit furcsa, fantasztikus regényében, „A Sóstó“-ban, hanem a valóságban is.

A szekta alapítója az amerikai Smith József volt, aki 1805-ben született New-York államban. Szomorú ifjúsága volt. Szülei keveset törődtek vele s mint az útszéli bogáncs, elhagyatva, neveletlenül nőtt fel.

A vallási kérdések kora ifjúságától kezdve igen érdekelték. Válogatás nélkül látogatta a legkülönbözőbb szekták összejövetelét. Különösen szerette az ébresztő vagy missziós beszédeket (revivals), ahol a szónok bűnbánatra int, a végítélet borzalmairól beszél. S míg mások térdre borultak, bűneik felett sírtak, jajveszékeltek, ordítottak, őrjöngtek amerikai módra, addig az ő lelkében különös visszhangra találtak. Látomásai voltak a multból s a jelenből egyaránt s felfedezte magában a prófétai adományt.

Tizenöt éves korában volt az első látomása, mint ő maga beszéli el. Ép egy erdőben járt, mikor szeme előtt összefolytak a fák, eltűnt a világ s egy nagy, fényes világítóoszlopot látott, mely lassan ereszkedett le feléje. A mennyei fényességben két alak tűnt elő kimondhatatlan szépségtől övezve. S míg ő megbabonázva, földbe gyökerező lábakkal állott, az egyik nevén szólította s így szólt a másikhoz: „Ez az én kedves fiam, őt hallgassad“.

De ez csak kezdete volt a látomásoknak. Nemsokára egy angyal jelent meg neki, ki kinyilvánította, hogy egy meghatározott helyen, mé-